Story in English language - Jijo
Malayalam Novelization - Raghunath Paleri
Character Illustrations - Kunjappa with Devan Namboothiri
Scene Illustrations - Radhakrishnan (RK)
Art Director, English language Editor - K. Sheker
Poems in Malayalam - B.R. Prasad
Poems in English - Shelton Pinheiro
Dropcaps & Illuminated letters - Rajendran, Canvas
Photorealistic sketches - Narayana Murthy

Comments & suggestions - Shaji N. Karun, Rajeev Kumar, N. G. John, Mathew Paul, Satheesh Paul, Rajesh Abraham, Prakash Moorthy, Pratap Pothen.

© 2017 Navodaya Studio
Kakkanad - Kerala, Chennai, India
www.navodayastudio.com

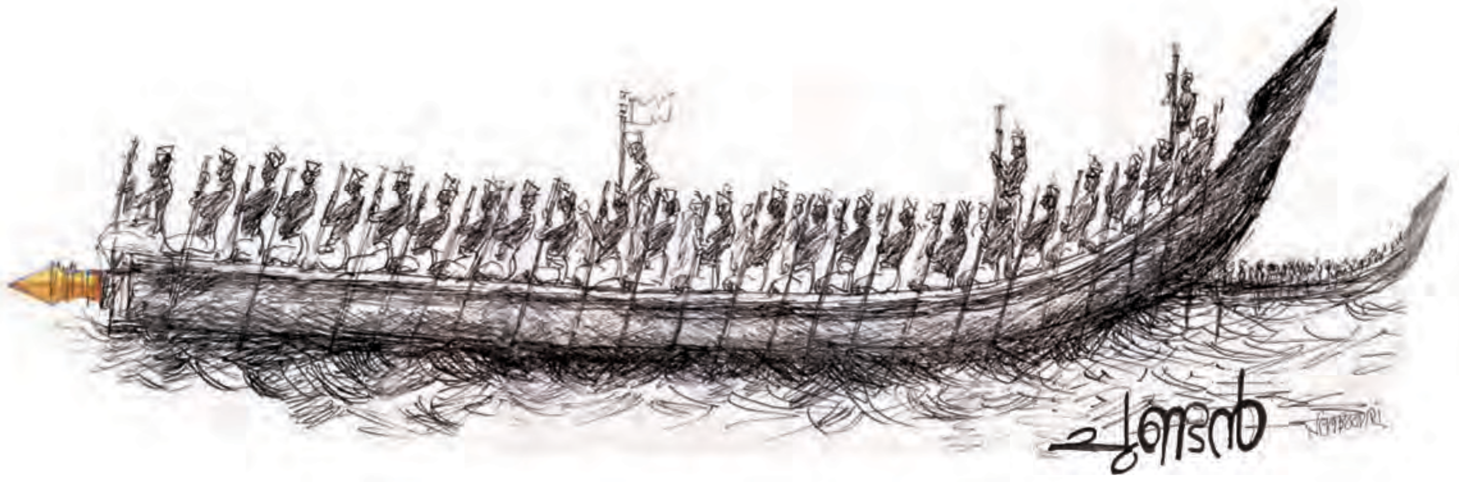

Based on the novel Chundan, this is a film project proposal
by Navodaya

A Tribute to the Material Culture and Traditions of Pamba river basin

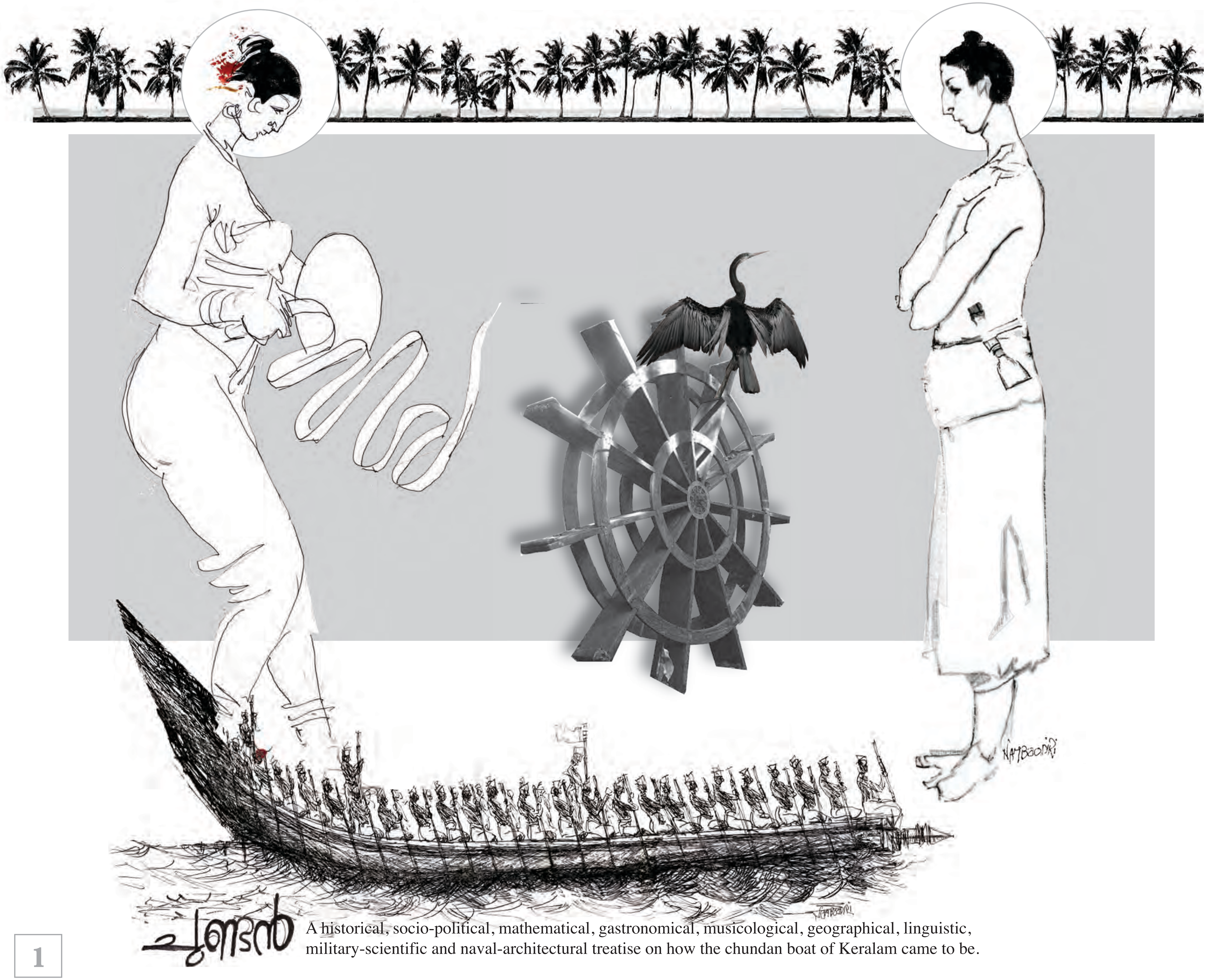

A historical, socio-political, mathematical, gastronomical, musicological, geographical, linguistic, military-scientific and naval-architectural treatise on how the chundan boat of Keralam came to be.

Introduction

I wrote this story a few years ago out of my fascination for the chundan vallam, a traditional racing craft of Keralam, which like me, has its origin in Kuttanad. Kuttanad is a vast grey-green watery expanse upon which are scattered islands like Pulincunnoo, my father's place and Thayamkary where my mother was born.

As a child I kept hearing tales about the chundan. It was always said that this long boat was designed as a war-canoe for backwater battles. But nobody could convince me as to why, when and how it was deployed against the iruttukuthi (Oadi) canoe, the warhorse upon the waters those days. It is told that a carpenter of Kodupunna village is the originator of the chundan. The king of Ambalapuzha rewarded him for his feat and later had him punished for divulging the design secrets to the king of Kayamkulam. This ambitious royal tried to make a few chundans of his own and failed miserably! Other than this slightly intriguing piece of information little else is known.

First question: what makes the chundan a war machine?

In my teens my cousin Boban Kunchacko, with his large library of books, set me reading on weapons and military strategies. As I went through military science from prehistoric scrimmage to modern-day warfare, I started appreciating the purpose behind the chundan's design. It was one of the earliest examples of stealth. But I have yet to come across any academic validation for this premise.

The following chronicle is an attempt to establish the facts and also have some fun in the process .

Let us start by examining some earlier historic maritime battles.

In 480 BC a large, attacking Persian fleet was forced to narrow their spearheading columns when negotiating the narrow Straight of Salamis. They sailed straight into an ambush. The waiting Greeks quickly bore in from both flanks and boarded the Persian vessels. Once onboard the superior sword skills of the Greeks proved decisive.

The construction of the Greek ships and their naval strategy reminds me of the purpose behind our own chundan's design.

In 1805 A.D. at Trafalgar, Admiral Lord Horatio Nelson, in a dangerous move that would cost him his own life, daringly cleaved into the much larger Franco-Spanish armada. As his ships cut through, the audacious Nelson broadsided the enemy firing from both his flanks.

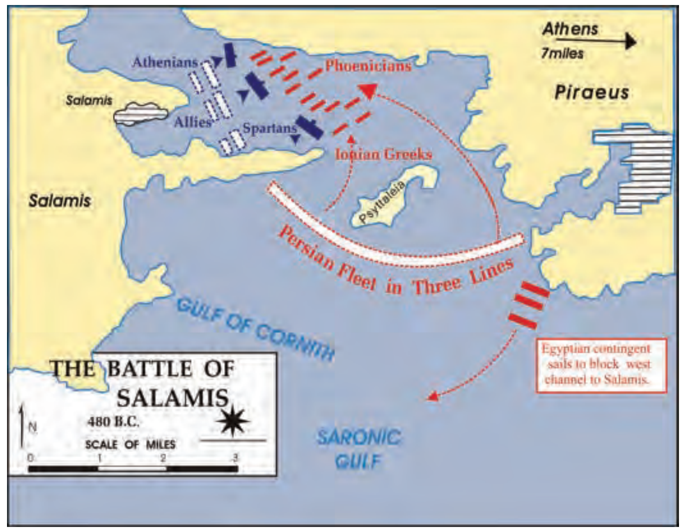

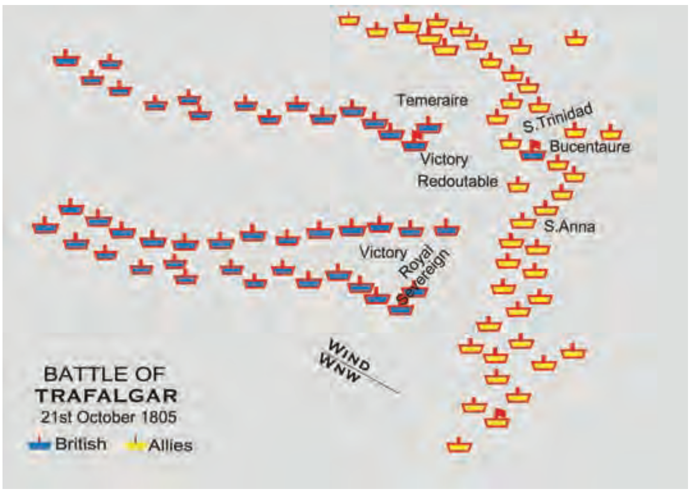

In 1912 A.D., off Tsushima archipelago, Admiral Togo approached the larger Russian armada head-on. He then did an about-turn just out of range of the Russians' guns and used the better range of his projectiles to devastate the enemy.

That my compatriots deployed the chundan in much the same way to win their backwater wars is what forms the subject of my story.

Another important fact that merits our attention in this story is the chundan - iruttukuthi rivalry. How could the iruttukuthi, a celebrity those days in the theatre of backwater battles, be upstaged by an upstart chundan?

The answer is simply a matter of battleground reality (I mean, a battlewater reality); the speed of a vessel doesn't really matter during the actual combat. Because, almost always, when hand-to-hand fights take place, the combatants are relatively stationary. In 1971 during the second Indo-Pak war it was established that supersonic fighters don't hold much advantage over their slower adversary during dogfights that occur at subsonic velocities.

The chundan is slower than the iruttukuthi. Pushing the case for a slower chundan, a designer in the 18th century would have had lot to argue against the faster iruttukuthi that had been around for many centuries.

Jijo, May 2015.

The great backwaters.
Tranquil, soothing and calm. Right?

Well, you couldn't be more wrong.

These are the shallow waters where for the first few eons mirthful laughter of splashing children suddenly turned into shrieks of alarm when crocodile jaws sprang open in their midsts.

These are the vast expanse of waters which for the next few eons resounded with screams of inland pirates whenever they marauded island settlements.

Subsequent to such turmoils, when civilization arose to bring governance to these troubled waters, it seemed that tranquility had finally come.

But the very kingships which brought law and order also brought something kingdoms are known to engage in .....
rivalry, supremacy .... war!

Hence came a few eons when battle cries frequently broke the calmness of these waters".

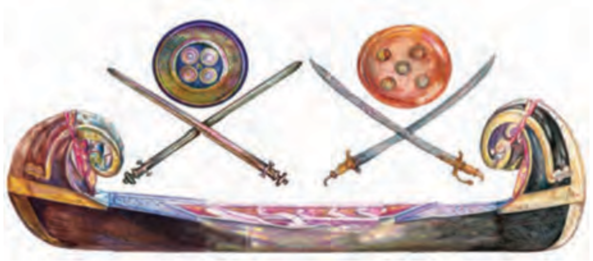

chapter 1.

THE DESIGN

Once upon a such a time, in this watery place the kings fought now and then over harvests and fishing rights. Their weapon of choice was the *Iruttukuthi.*

In those times, deployed by pirates as well as navies for its stealth, the sleek and fast iruttukuthi war-canoes ruled these backwaters.

The Iruttukuthi is also called Oadi.

The superiority of his iruttukuthi boats won victories for the King of Kayamkulam during three consecutive years in his kingdom's harvest skirmishes with neighboring Ambalapuzha.

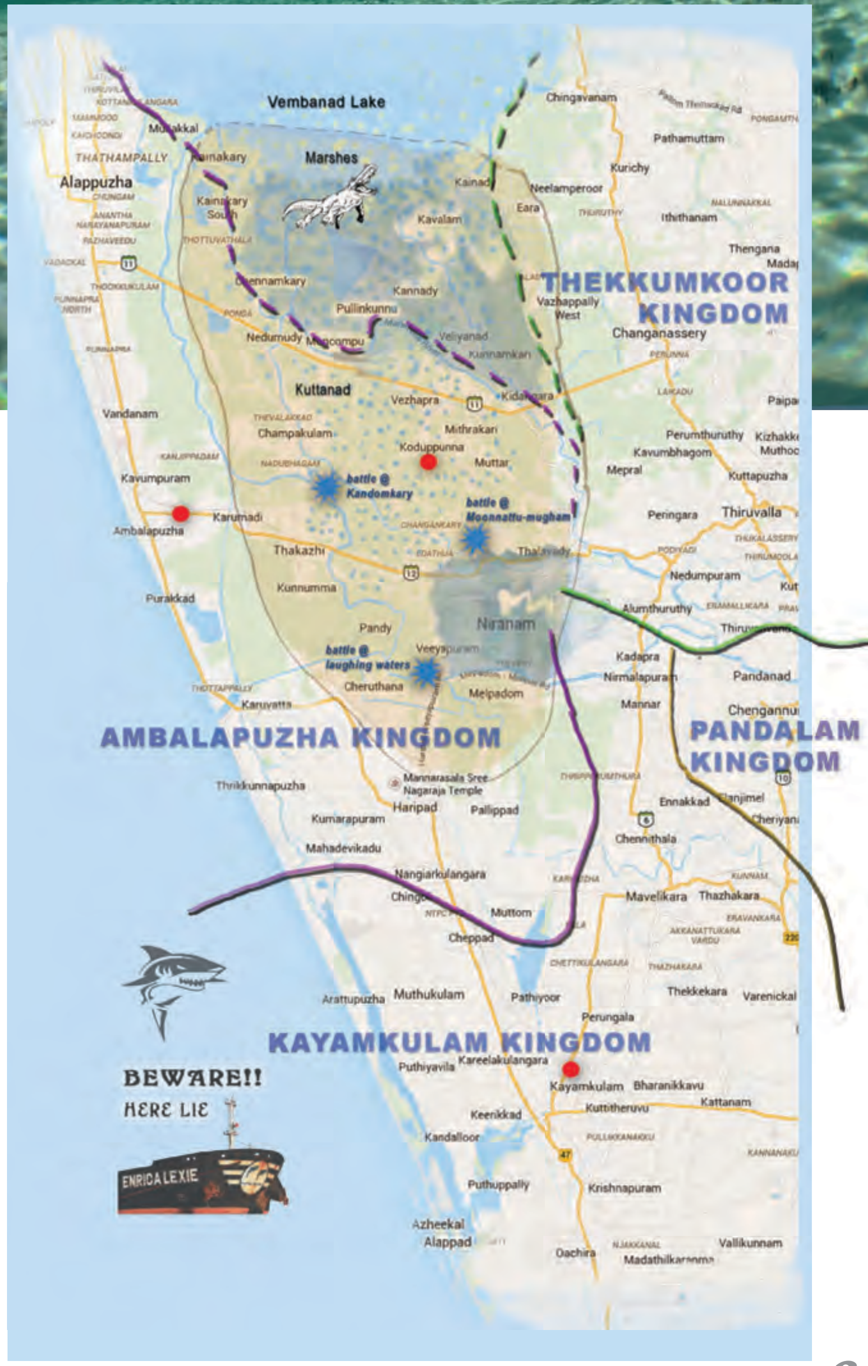

For the King of Ambalapuzha and his subjects, the last defeat at the battle of *Moonnaattu-mugham* meant three harvests plundered from their paddies: vast rice fields that stretch into the marshes of a no man's land called Kuttanad. It is here that our story now begins with a trickle of events.

Ambalapuzha. The woodworking yards.

When summons arrived from the desperate king's palace to the woodworking yards, the elderly *Perumthachan* — Royal Carpenter cum architect, was taking one of his junior apprentices to task. This time *Chellappan*, a mere twenty-six-year-old, had crossed all limits with his latest practical joke.

An upper caste *Namboothiri* lord had contracted the Royal Carpenter's workforce to construct a shrine for his clan. Young craftsman Chellappan added an irreverent tweak to the final design. Strong gusts of wind kept blowing upwards through floorboards of the shrine.

The princely worshipers experienced huge embarrassment. The men found their dhotis billowing and their proud women folk who coyly carried palm leaf umbrellas found their sunshades flying away. The Namboothiri lord was of course scandalized at this very undignified spectacle that was played out before the divine as well as the mortals.

A most serious misdemeanour. But, for all his authority as master to the *Aasari* (carpentry) clan and head of the royal school of craftsmen, the Royal Carpenter, as usual, found himself hesitating to crack down on Chellappan. For, the wily rascal, as always, took refuge behind the carpenter's childless wife. She, as always, took on the role of protective mother to him.

The Shrine of Gusts — Chellappan's design feature inside the temple causing dhotis and umbrellas to fly.

Dismissive though his master the Royal Carpenter was about it; there was a rationale behind Chellappan's prank. The lord who had the shrine constructed was an upper-caste Namboothiri and he did what Chellappan, who was from the lowly aasari caste, took as an insult.

The feudal lord's clan worshipped the wind god, Vaayu, as their deity. This god has no physical form.It was Chellappan's idea to have a large unmoving central lamp flame to represent the invisible god of the winds. Surrounding this were rings of smaller lamp flames perpetually fluttering around it. This he achieved with air ducted through pipes laid underneath the smaller lamps.

The Lord was suitably impressed. Yet, what Chellappan found infuriating was that the lord performed *shudhikalasam* — a ritual purification, of the shrine. This was to remove the pollution Chellappan had imparted to the sacred shrine while building it, low-caste aasari that he was!

Thanklessness of the highest order. Chellappan had merely boosted the air-drafts to extend the ritual cleansing to the lordship and his folks by blowing away their dhotis and umbrellas.

It did not help things for the Royal Carpenter that the enraged Namboothiri lord was dragging Chellappan to the king's court when he was himself being taken there to explain the inadequacy of the iruttukuthi fleet he had built for Ambalapuzha.

Ambalapuzha. The King's courtyard.

അമ്പലപ്പുഴ
(ചെമ്പകശ്ശേരി)

On that day of national humiliation, at the procession ground between the vast temple and the equally vast governing offices of the royal palace, there was a large agitated gathering. Chellappan listened intently as disgruntled citizens did a postmortem of their defeat at the battle of Moonnaattu-mugham.

Panicker — the fleet Commander, attempted to acquit himself before the king.

"The Iruttukuthi boats of Kayamkulam are built longer to hold more combatants … they are built tougher, …. much tougher. Their boats don't break or capsize as easily as ours", said a sullen Commander.

The oarsmen re-enacted to the Royal Carpenter a turnaround maneuver they had seen the enemy execute. Helmsman *Raman Pillai* was all admiration for the Kayamkulam battle drill.
He described it,

"Every time their helmsman shouted
Everybody. 3 … 2 … 1. About turn!,
the Kayamkulam oarsmen spun around in their seats and paddled in the opposite direction … we were barely able to duck as they came in reverse. They rowed in slashing at us with those cursed double-edged* blades".

playable track on .html page.

കായംകുളം

* Like the Roman sword, a Kayamkulam sword is sharp on both sides. {Because iruttukuthi boats are designed for speed, it is quicker for all oarsmen to turn physically around in their seats and then row in the opposite direction. You can't get more maneuverable than this. - Ed}

The soldiers told an inconsolable public that if their boats could have been held in position during hand-to-hand combat, their fighting skills could have found better use.

As these discussions, arguments and lamentations were going on, Chellappan got into action. He caught hold of a piece of wood and quickly carved what looked like a long thick arrow. Its bottom was like that of a canoe and it curved away and upwards towards the stern. Chellappan looked at it and thought he had something.

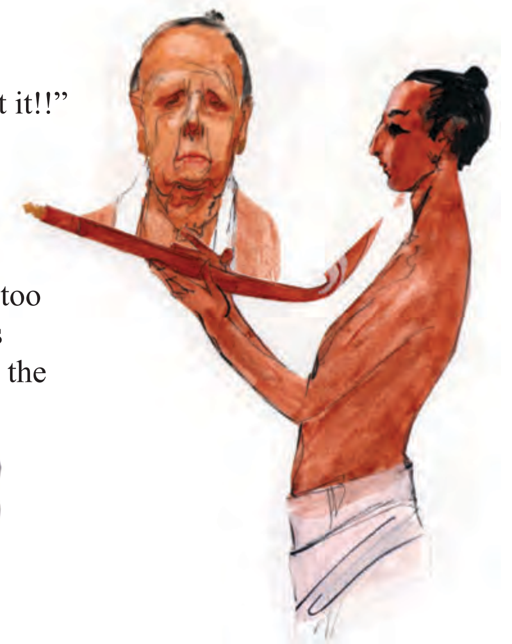

Chellappan yelled, "Got It! ... I got it!!"
The crowd turned to look at him.
They could not share his excitement.

To his growing horror, Chellappan too realized that the pièce de résistance he was holding had until a few moments ago been the princely staff conferred by the king on the Namboothiri lord!

As he bend sheepishly to retrieve the gold shavings from the now- mutilated staff, Chellappan heard a crash.

The landlord had fallen down senseless.
The complaint could not come up for hearing because the plaintiff was indisposed.

chapter one end

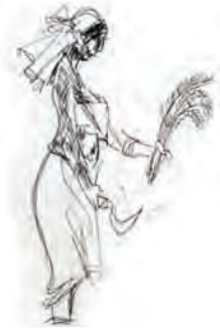

"കണ്ടോ കണ്ടോ കുണ്ടാമണ്ടീ
അമ്പലപ്പുഴേലേ കൊയ്യാത്ത മണ്ടീ
നാലാമതും വന്ന് ഞങ്ങളെടുക്കും ...
ആരാന്റെ പാടത്തെ പൊൻമണികൾ."

playable track on html page.

[AUDIO]. The people of Ambalapuzha stood listening helplessly as the fruits of their labor got plundered. Harvest songs from distant paddy fields wafted over Karumaadi, a village near Ambalapuzha.
The victorious Kayamkulam harvesters were singing triumphantly as they carted away the spoils of war.

Of how
Chembakassery of Ambalapuzha,
a dynasty of ruling brahmins,
a rarity in the Indian subcontinent,
came into existence. A legend.
Refer side story # 1.

An extract from the novel Chundan. Chapter 4.

It was no mere coincidence that Kayamkulam was famous for its unniappam; while Ambalapuzha was famous for its paal-payasam. Chellappan's was noticed by a master-carpenter at Kayamkulam who recognized the boy's prodigy in building contraptions. The man became the boy's guru & mentor. Sure enough, by the time he was eighteen Chellappan had devised an apparatus to mass-produce unniappam for the royal cuisine at Krishnapuram palace of Kayamkulam. *(continued overleaf.....)*

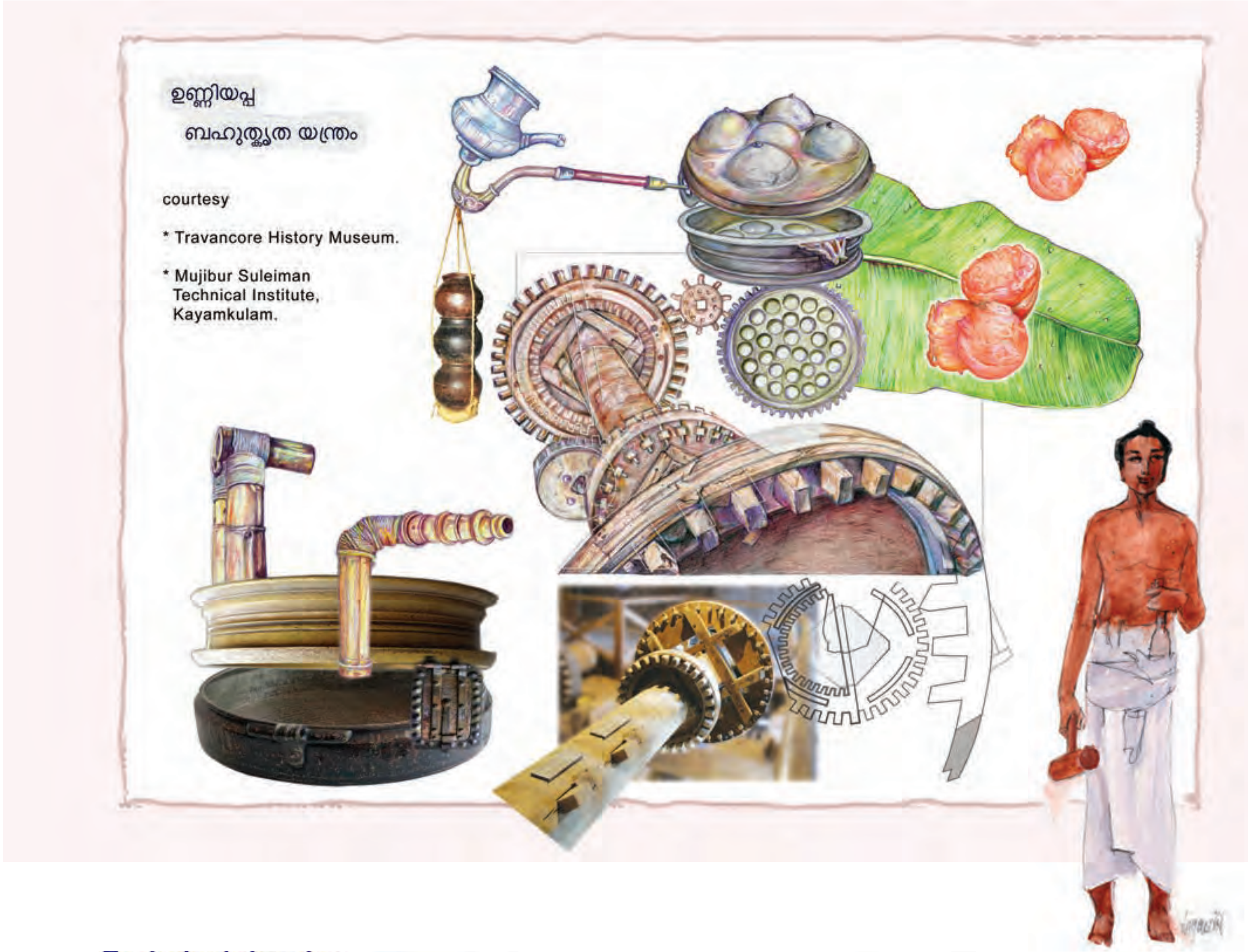

Technical drawing

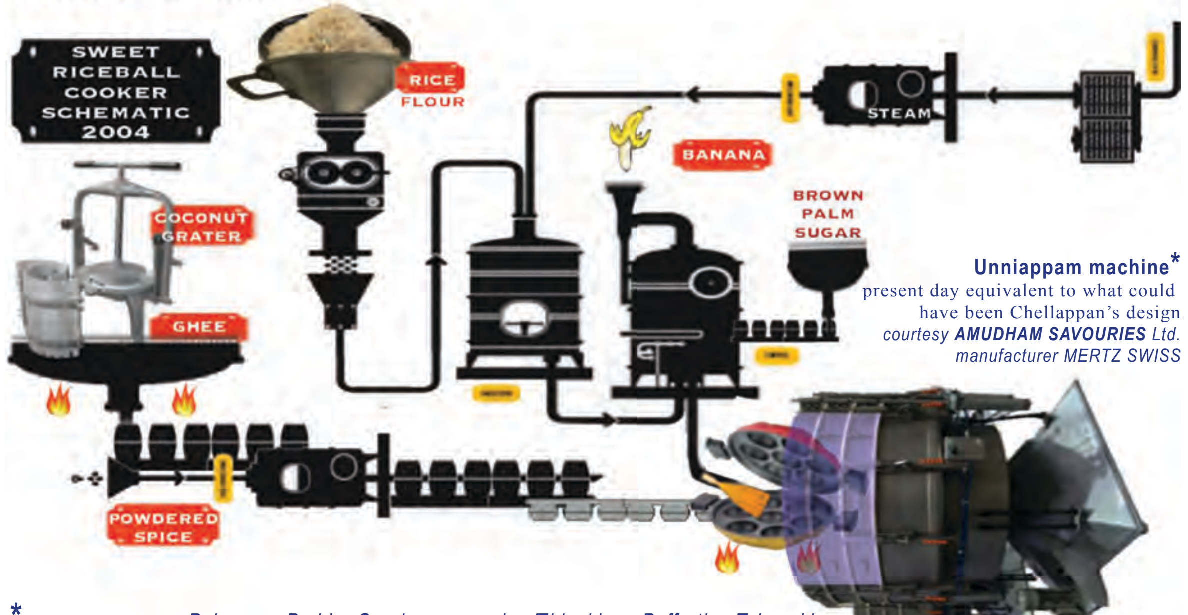

Unniappam machine*
present day equivalent to what could have been Chellappan's design
courtesy ***AMUDHAM SAVOURIES** Ltd.*
manufacturer MERTZ SWISS

*Also to process cook *Paiyaram, Paddu, Gundu ponganalu, Æbleskiver, Poffertjes,Takoyaki, Kuttappuchi, Pinyaram, etc.* All these are sweet dough balls similar to Unniappam.

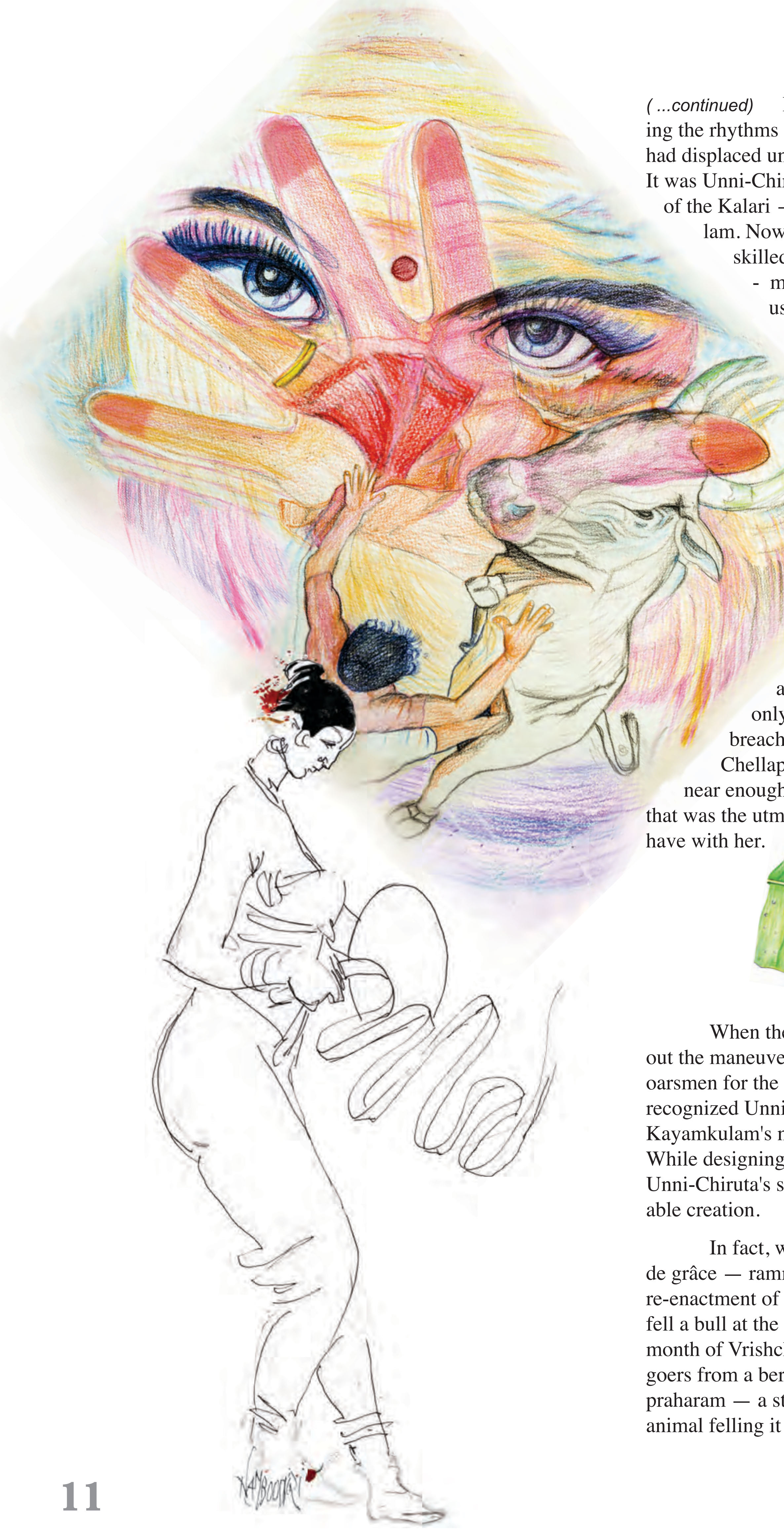

(...continued) In Chellappan's heart, by then, following the rhythms and seasons of Nature, another Unni had displaced unniappam as the most desirable object. It was Unni-Chirutha, the daughter the Asaan — guru, of the Kalari — school of martial arts, at Kayamkulam. Now, this Unni was no mere lass. She was skilled in 5th century Dhanurveda stratagem - martial tactic of sage Bodhidharma, to use one's opponent's strength against him. In hand-to-hand combat, she could beat any fighter in their Theeyya kalari clan or any Nair warrior in the king's army! This successfully kept away from the young woman all potential suitors of Kayamkulam.

But then, our Chellappan was no ordinary suitor, as we know very well. Our young genius knew exactly where his strength lay. So when other suitors at her father's kalari bit the dust before two rounds against Unni-Chirutha, Chellappan had only just begun. Chellappan's unniappam breached all the young tigress's defenses. Chellappan was the only one who could get near enough to her to offer her unniappam. And that was the utmost liberty she allowed anybody to have with her.

When the Ambalapuzha soldiers were acting out the maneuvers of the Kayamkulam fighters and oarsmen for the benefit of their King, Chellappan had recognized Unni-Chiruta's artistry in their movements. Kayamkulam's nayar pada were trained by her father. While designing the Chundan, Chellappan channelled Unni-Chiruta's sinuous maneuvering into his remarkable creation.

In fact, when the Chundan delivered her coup de grâce — ramming into the enemy's flank, it was a re-enactment of how he had once seen Unni-Chirutha fell a bull at the Oachira kaala — bull, festival in the month of Vrishchikam — Scorpio. She saved festival goers from a berserk bull by delivering a nishchara praharam — a stunning blow, to the head of the crazed animal felling it instantly.

chapter four end

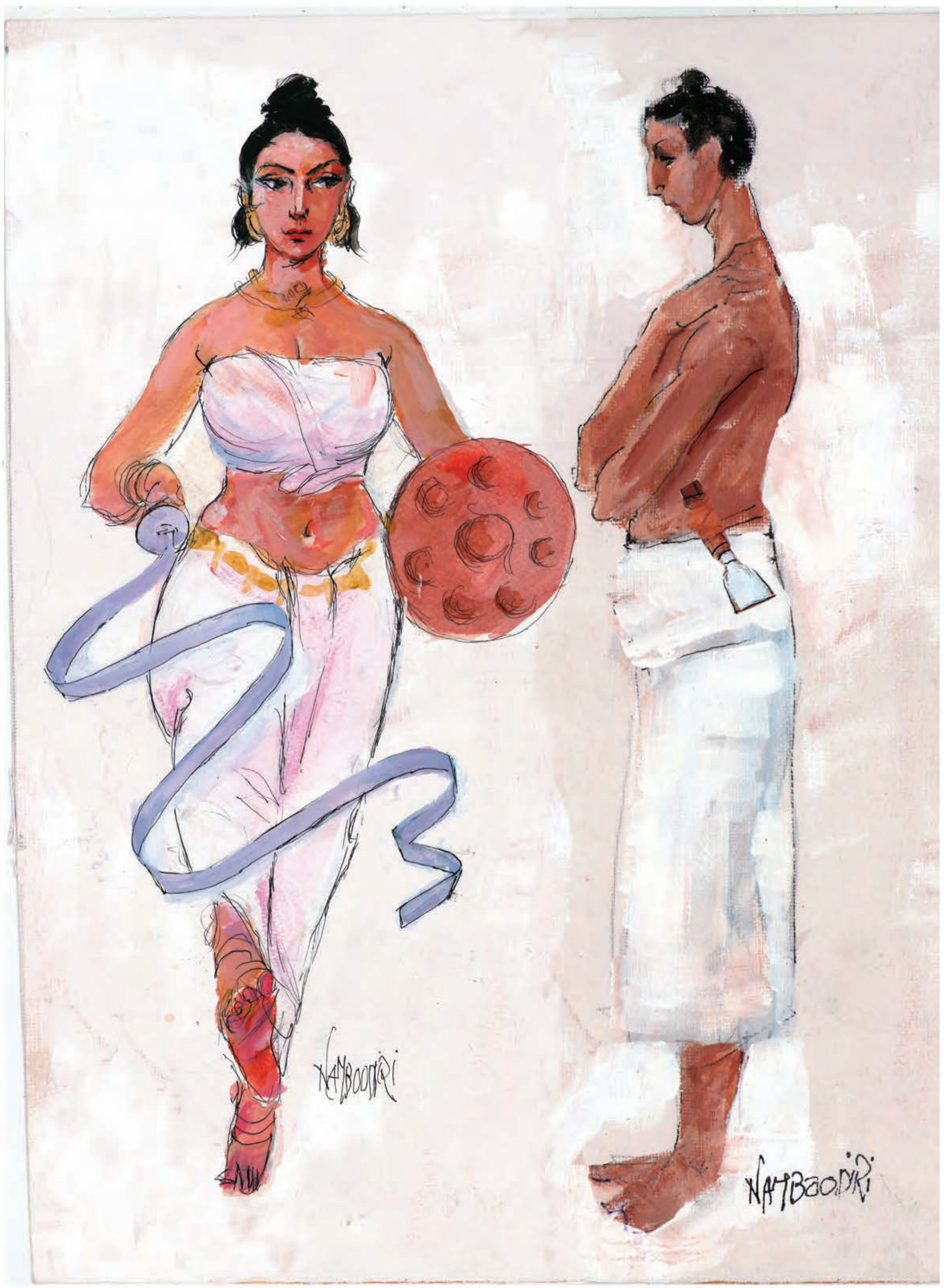

Chellappan,
in old Malayalam
language numerals,
had figured out
the formula which
today we express as

$$\frac{MV^2}{R}$$ ■ overturning couple

And he saw to it
that even at
maximum turning
speed
for a minimum
turning radius,
this value
remained within
limits for the
Chundans he built.

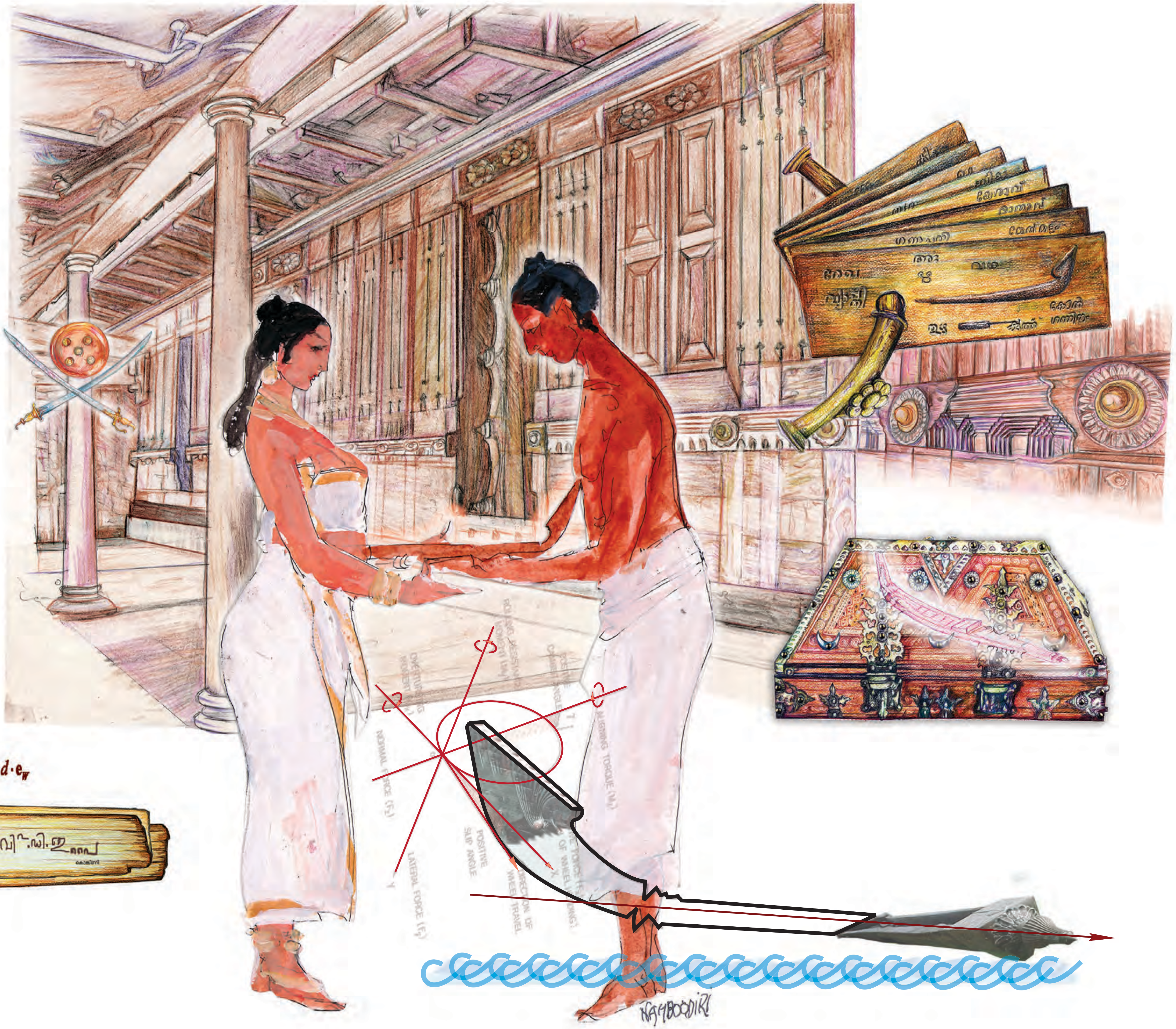

$$M_W = \frac{\rho(p,T,h)}{2} \cdot A \cdot c_M(B,Ma,Re,\delta) \cdot v_w^2 \cdot d \cdot e_W$$

chapter 4.

THE PAST

Kodupunna Village

"Chellaa …what do you most wish for?"
The toddler, as always, told his mother promptly, '..nni!'
Chellappan meant *unni*, his favorite sweet bread.

{The boy's official name was Venkitan. But since he was called 'chella' (darling) by his mother, the name stuck. He became Chellappan to all : - Ed}.

Unni meant *unniappam* — the sweet bread. All the other children of *Kodupunna* village would have said *'paal-payasam'* — the sweet rice porridge. But Chellappan always chose unni. However his mother Kaarthyani couldn't always satisfy him. Kodupunna was an isolated area within the Kuttanad marshes where an impoverished low-caste, widowed Aasari mother could seldom afford such luxuries as unniappam or paal-payasam.

That was the limitation of the geography. Unni was ever in short supply. But mothers always find a way.

Kaarthyani got her chance when a family of her kinsmen, Asaari kettuvallam boat repairers accompanying harvest raiders for a raid in Kuttanad, docked at Koduppunna. She befriended them.

{Veppu vallam & Kettu vallam - used for transport and habitation in the backwaters : - Ed}

One day Kaarthyani led her son gently to the water's edge where the kettuvallams were moored. She pointed to the boats, "Chellaa, … where they are going, there's lots and lots of what you desire most"
Chellappan "…nni?"
Mother "Yes!, lots and lots of unni .... shall we go along with them?"

Without thinking, Chellappan clambered into the boat ... then he realized that his mother hadn't. As the distance separating them widened, Chellappan saw his mother, on the shore, crying. Terrified, he started bawling, 'I don't want ..nni, ... I want amma'. He cried all the way as the kettuvallams slowly made for Kayamkulam ... to his new home where he would grow up with his new parents.

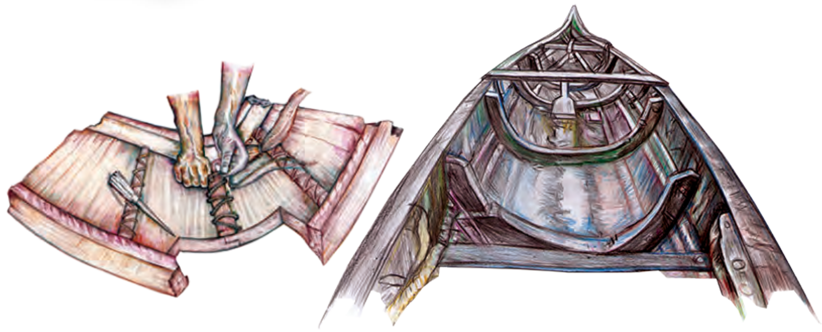

There was a silver lining, of course. It was no mere coincidence, but surely providence, for our Chellappan that Kayamkulam was famous for its unniappam. Because if it were Ambalapuzha, … there they took pride in their paal-payasam.

Kayamkulam Township

Growing up at Kayamkulam, the young urchin caught the attention of Cheykutty Aasari, the elderly carpenter. Cheykutty gave the boy a six-rafters-interlock puzzle to play with ... and turned to sharpen his chisel. Before the man had finished pouring sand on the polishing block, the boy had taken apart the six pieces. By the time Cheykutty finished sharpening his chisel, Chellappan had put the pieces back together!

{The six-rafters-interlock puzzle is modeled after one of the joinery techniques employed in traditional architecture of Keralam : - Ed}

Cheykutty decided to take the young prodigy under his wings — and well decorated wings they were. He had recently received royal recognition for his services to Kayamkulam. Cheykutty was awarded *pattu ponnada* — silk shawl, and *thaamra pathram* — citation, by the king for the design and construction of a dispenser* to administer *thaamara keezhaarnelli kashayam***. No wonder, under such extraordinary mentoring, Chellappan by the time he was eighteen had devised, among other things, an apparatus*** to mass-produce his favorite unniappam for the royal cuisine at *Krishnapuram* palace of Kayamkulam.

Chellappan's predilection for practical jokes got the young prankster into trouble again. And this time it was in association with a young poet named Kunjan, a drifter from the province of Malabar. From his friendly attitude Chellappan mistook Kunjan for a low-caste like himself. It was only later that he come to know that his newfound friend was an upper caste *Nambiar*! Yet, Kunjan never pulled any rank. At least, not when they were together alone. Kunjan also had a sweet tooth. He was very fond of the unniappams Chellappan brought him regularly. And the two friends would make quick trips to *Chettikulangara* .... no, not for attending the famous *Bharani* festival or to see the fabulous *kuthiyottam* and *kettukazhcha* decorations there ... but to savor the *thean-varikka ada* — jackfruit pie, made in the temple precincts.

Chellappan and Kunjan had met for the first time at the house of a rich *Nasrani* — a follower of Jesus of Nazareth, entrepreneur named Kariyachan (Zacharia) who with his fleet of kettu-vallam barges had made a fortune carrying freight between the towns of Kayamkulam and *Kollam*. It was rumored that Kariyachan hid grain and provisions in his boats and at opportune moments sold them at inflated prices.

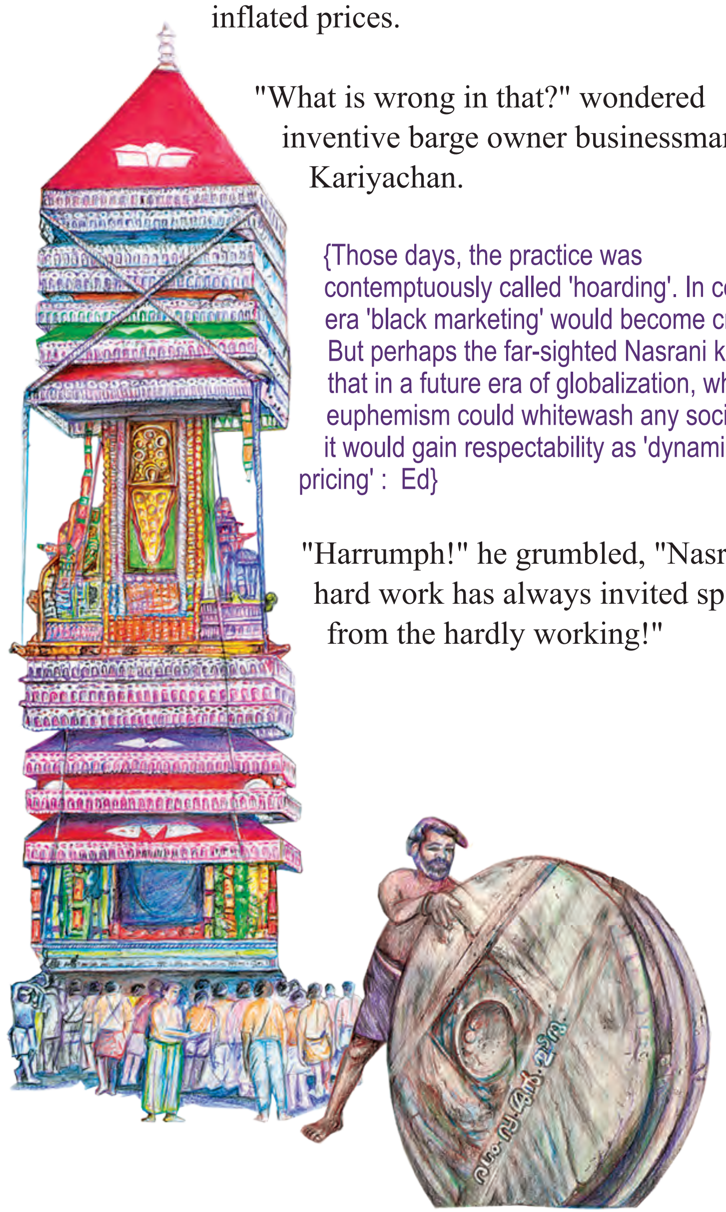

"What is wrong in that?" wondered inventive barge owner businessman Kariyachan.

{Those days, the practice was contemptuously called 'hoarding'. In colonial era 'black marketing' would become criminal. But perhaps the far-sighted Nasrani knew that in a future era of globalization, whence euphemism could whitewash any social evil, it would gain respectability as 'dynamic pricing' : Ed}

"Harrumph!" he grumbled, "Nasrani hard work has always invited spite from the hardly working!"

To get back at his maligners, the nouveau-riche entrepreneur decided to commemorate his success with a large plaque in the *akathalam* — inner courtyard, of his new* house.

* Kariyachan's new house [Refer Sidelights # 4. House as malayalee status symbol]

He engaged Kunjan to compose a poem extolling his business acumen. Chellappan engraved the poetic commendation on the large wooden plaque. But, the miserly Nasrani cheated both of them on the last installment of payment thus living up to his reputation as a double dealer. However, the smug operator forgot the age-old axiom that what goes around comes around.

The plaque was inaugurated with a massive feast where hundreds were fed. After gorging himself, a prominent member of Kayamkulam glitterati craned upwards to read the plaque.

'The Most Wonderful And Most Greater Genius Exploits Of Kariyachan Muthalali'

"From far-flung Malabar, having heard of the most genius exploits of the excellent Kariyachan, this bard Kunjan Nambiar has come and seen his greatness and record it here …

With boats heavy boardable, Kariyachan, a shining wit, has .... this quick thinker has turned the hearts of all his friends ... honest forwarder of goods ...

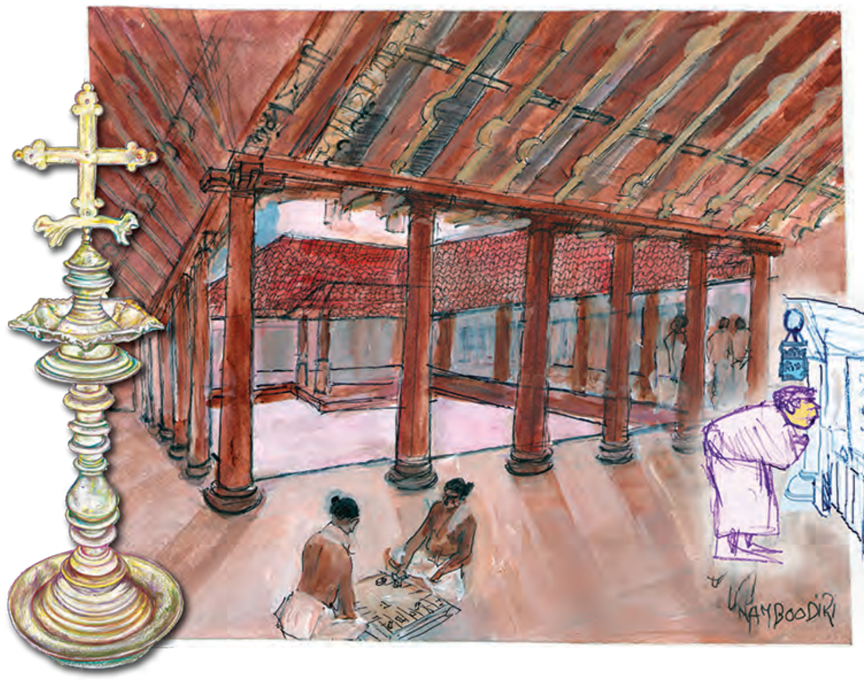

A few phrases into the text, sensing spoonerism, the reader started interchanging the syllables in the paired words and vocalised the commendation aloud. Behind him, from amidst the feasting guests, a tittering started, swelling into uncontrollable laughter. Poet Kunjan's double entendre was having its desired effect. Yet Kariachan was none the wiser.

But it was not all over. If Kunjan had his payback with his verses, Chellappan's payback was coming up fast. Literally. When the first reader straightened himself after reading the bottom-most line, he banged his head on a cross member specially devised by Chellappan. Word-craft and woodcraft conspired together such that every member of the glitterati had his laugh reading and got his bang when he straightened up. In the end the banquet hall resounded with guffaws (and bangs) while Kariyachan stood perplexed. It took a while for the Nasrani entrepreneur to realize that he had been stung, grandly. Before he could summon a task force, our two friends managed to put maximum distance between themselves and Kayamkulam.

Templetown Ambalapuzha

Crossing river Pamba, Chellappan and Kunjan headed for the nearby Ambalapuzha. Not a bad place to go to, when you consider that Ambalapuzha made the best paal-payasam — sweet porridge in the world. Kunjan endeared himself to the Royal Poets Council and was anointed court poet. Chellappan got noticed when he perfected at the Ambalapuzha temple a process* for increasing output of the famous sweet porridge. This he achieved with an elaborate series of vats and stirrers. Impressed, the Royal Carpenter took him under his wing. That was how he had come to build the chundan boat at the beginning of our story.

* Chellappan's design [Refer Sidelights # 5. Ambalapuzha Payasam process chain]

Caste and professions apart, now that the physical distance also had decreased the chances of winning the hand of his ladylove, Chellappan still held on to his fond memories of Unni-Chirutha. Kunjan did not forget to fan the flames; with poems he sang extolling the virtues of the unusual lass.

Chellappan's skills, however, did not extent to oratory. He was always at a loss for words when he had to address a gathering. And there was no escaping the fact that when you are caught red-handed committing a prank, you have to address a sizable group of personalities who are not exactly friendly. During such occasions Kunjan with his witty tongue had always to come to his friend's rescue. The to-dos at the gusty shrine and at the chundan launch were two such occasions.

Kunjan had by now perfected a talent by which in mid-sentence he would turn his discourses into rhythmic quasi-poetry. He called it *Oattam-Thullal* — translated verbatim, it would be the Sprint-Dance.

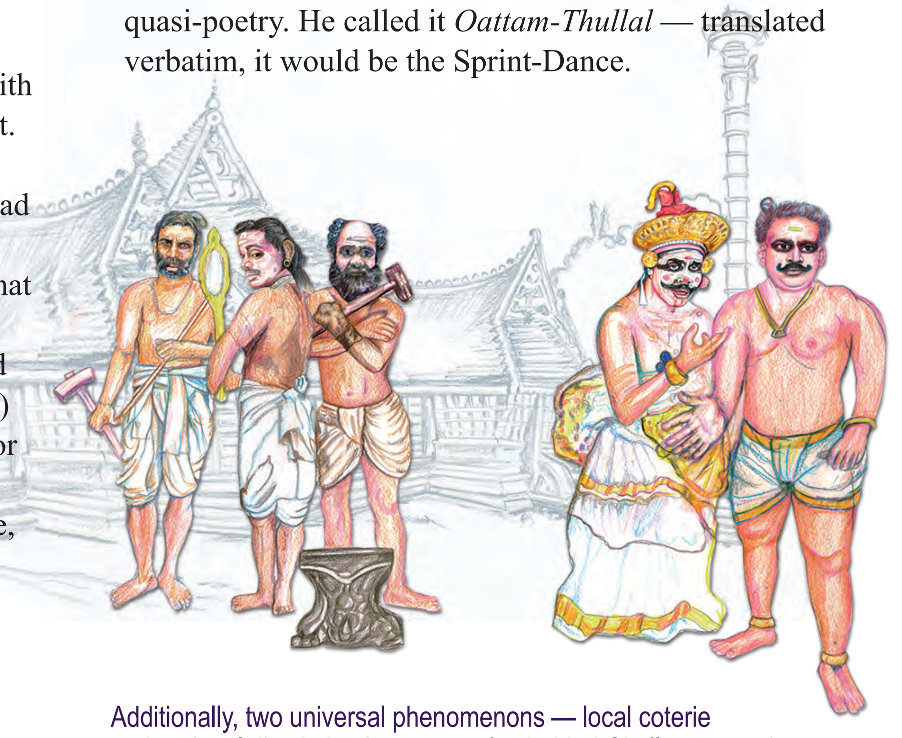

Additionally, two universal phenomenons — local coterie and regional discrimination, were also behind Chellappan and Kunjan's *pamba kadathal** — expulsion beyond river Pamba.

*Pamba was a boundary to 4 kingdoms - Ambalapuzha, Kayamkulam, Pandalam & Thekkumkoor. This expression 'pamba kadathal' in malayalam language meant banishment from one's homeland.

A cabal of vested interests at Kayamkulam was headed by duo -
(1) Mallan Kurup - the wrestling champion, and
(2) Rama Chakyar - the king's bard.

The duo roped in another trio. They were
(1) Carpenter Kesavan - the nephew of Chellappan's guru Cheykutty,
(2) Natarajan the bronzesmith and
(3) Pappunni the blacksmith.
All five were joined by their common grudge towards the *varathanmaar* — outlanders, Chellappan and Kunjan.

Mallan Kurup, selected from among Kayamkulam *nayar-pada* — Nair soldiers, and trained to grapple in the wrestling ring, was the king's champion.
If it had not been for this Kurup, the practice of 'importing' a muslim wrestler from Malabar or a Tamil wrestler from Pandyanadu to represent Kayamkulam in competitions would have continued. Because of our Mallan's six fingered palm, the king could put a stop to the above shame.
{In 21st century India, applying euphemism to this shameful act has made it a matter of pride called 'premier league proxy': - Ed}.
So, Mallan Kurup was the kingdom's pride. While training at the national kalari, he was never happy to observe the privilege Chellappan had in taking unniappams to Unni-Chirutha.

Rama Chakyar the senior bard enjoyed the freedom all Chakyars of the time had .... he could, without fear, lampoon anyone including the king! But, he feared Kunjan. For, as new-arrival from malabar, it was this Nambiar youth who had ghostwritten for Rama Chakyar the verses that saw him anointed royal bard. Now that Kunjan was getting noticed himself, Chakyar wished to see Kunjan the upstart go away.

Carpenter Kesavan, bronzesmith Natarajan and blacksmith Pappunni were colleagues of Chellappan under their common guru Cheykutty. The trio were envious of the adulation his Unniappam Machine brought for Chellappan. Nevertheless, Bronzesmith Natarajan had executed the ornate brass bubbles for Nasrani's plaque while blacksmith Pappunni its decorative rivets. Chellappan had recommended engaging his teammates for these job-works. After snickering along with Chellappan and Kunjan over those abusive verses, it was they who fingered the 'plaque sting' to Mallan Kurup and Rama Chakyar. Since Kunjan was involved, it was Rama Chakyar who revealed the conspiracy to our Nasrani entrepreneur. But it did take some time to make the illiterate rich man understand the demeaning import of those verses. This gave enough time for our two friends to distance themselves from Kayamkulam.

കൊല്ലം പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് ഇങ്ങു കായംകുളത്തേക്കും, ഇവിടുന്നു തിരിച്ചങ്ങോട്ടും പത്തേമാരിയിൽ ചരക്കു കയറ്റിയിറക്കി, കാശ് ഒത്തിരി ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു സാഹസ-സംരംഭക്കാരൻ നസ്രാണി. പക്ഷെ, ... കായംകുളത്തെ അൽപ്പന്മാരു പറഞ്ഞു 'ഇയാളുടെ പത്തേമാരികളിൽ കടത്തിയത് കള്ളവാറ്റു കുടങ്ങളാണെന്ന്!' ഹും!
നസ്രാണിമാരുടെ കഴിവും കഠിനാധ്വാനവും സംരംഭകത്വവും എന്നുമെന്നും അസൂയയോടെ മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ ... ഈ ദോഷൈകദൃക്കുകൾ!!
അവന്മാരുടെയെല്ലാം വായ് അടപ്പിക്കാനും തന്റെ മഹത്വം കൊട്ടിഘോഷിക്കാനും കൂടി ചേർത്ത് ഈ പുതുപ്പണക്കാരൻ ഒരു വഴികണ്ടെത്തി. ഒറ്റവെടിക്ക് രണ്ടുപക്ഷി! ചരക്കു വരുന്ന പത്തേമാരി കാലിയാക്കിവിടാതെ തിരിച്ചിങ്ങോട്ടും ചരക്കു കയറ്റിവിട്ട ബുദ്ധിയല്ലേ നമ്മടെ നസ്രാണിയുടേത്.

വസിക്കാൻ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ ഒരു വീട് പുതുതായി പണി തീർക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അതിന്റെ ഗൃഹപ്രവേശനദിവസം അസ്സൂയാലുക്കളെ എല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു ... വിപുലമായ ഒരു സദ്യ! തീർന്നില്ല, അന്നേദിവസം 'ആയങ്കടത്തിന്റെ വീടി'ന്റെ അകത്തളത്തിൽ ഒരു ഫലകം അനാച്ഛാദനം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു നമ്മുടെ കറിയാച്ചൻ മുതലാളി.

നാട്ടിൽ ആദ്യമായി ചരക്കുഗതാഗതം വിഭാവനം ചെയ്ത സ്വന്തം മഹത്വത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചുള്ള വരികൾ ആലേഖനം ചെയ്ത ഒരു ഫലകം. അത് വായിച്ചാൽ കള്ളക്കഥകൾ പിന്നാരും പ്രചരിപ്പിക്കുകയില്ല.!! പദ്ധതി എങ്ങിനെയുണ്ട്? 'വിദ്യാഭ്യാസം' ഒട്ടും ഇല്ലാതിരുന്നാൽ, കറിയാമുതാലാളി നാട്ടിലെ പുതിയ യുവകവി കുഞ്ചനെ ശഠപ്പെടുത്തി - ഒരു 'കറിയാ മഹാത്മ്യം' രചിക്കാൻ. അത് ഒരു ഫലകത്തിൽ എഴക്കതിക്കൊത്തി സ്ഥാപിക്കാൻ ചെല്ലപ്പനേയും ഏർപ്പാടാക്കി.

'ആയങ്കടത്തിൽ' വീട്ടുപേരുള്ള എല്ലാവർക്കും സ്വഭാവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു ഒരു അക്ഷരത്തെറ്റ് .... പിശുക്ക്. ഏറ്റെടുത്ത ജോലി തീർത്തു. പക്ഷെ ഏൽപ്പിച്ചയാൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത അവസാന ഗഡു പ്രതിഫലം കൊടുക്കാതെ നമ്മുടെ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരെയും പറ്റിച്ചു. കറിയാമുതലാളി ചെല്ലപ്പനെയും കുഞ്ചനെയും പറ്റിച്ചു! ചെല്ലപ്പനും കുഞ്ചനും 'അയ്യടാ' എന്നായിപ്പോയി.

സ്വഭാവത്തിൽ അക്ഷരത്തെറ്റ് കറിയാച്ചൻ മുതലാളിക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതല്ലല്ലോ! ചെല്ലപ്പന്റെയും കുഞ്ചന്റെയും കയ്യിലുമുണ്ടല്ലോ .... വികടത്തം! 'കുന്താണ്ടസൂത്ര'ത്തിൽ ചെല്ലപ്പൻ എന്ന പ്രതിഭയെ കിടപിടിക്കുമായിരുന്നു 'പരിഹാസസൂക്ത'ത്തിൽ കുഞ്ചൻ. മുതലാളിക്കു അർഹമായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാൻ കുഞ്ചനാണ് ചെല്ലപ്പന് കുനിഷ്ട്ട് ഉപദേശിച്ചത്.

വിശിഷ്ട സദസ്സിന്റെ മുൻപിൽ ഫലകം അനാച്ഛാദനം ചെയ്തപ്പോൾ നസ്രാണിമുതലാളിക്കു നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ കഴിവുകൾ അറിയാമായിരുന്നില്ല. ആരോ ഫലകം ഉറക്കെ ഒരു വരിവായിച്ചു.
"... കറിയാച്ചാര് ആയങ്കടത്തിൽ ... ബഹുകേമൻ"
സംശയംതോന്നി ഒരാവർത്തികൂടി അതേവരി വീണ്ടും വായിച്ചു.
"കറിയാ, ചാരായം കടത്തിൽ ... ബഹുകേമൻ"

അതു കേട്ടതും, സദ്യ കഴിഞ്ഞു ഇരിക്കുന്നവരുടെ എമ്പക്കങ്ങൾ ചിരികൾ ആയി മാറി. 'കറിയാമഹാത്മ്യം' മുഴുവൻ ഇത്തരം ദ്വന്ദ്യാർത്ഥ പരിഹാസം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു എന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നസ്രാണിക്ക് എല്ലാരും ചിരിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുൾ പിടികിട്ടിയോ? ഇല്ല. ആദ്യ വായനക്കാരൻ കുനിഞ്ഞു ഏറ്റം താഴത്തെ വരി വായിച്ചു തീർത്തു നിവർന്നതും, ... "ഠിം" എന്ന് കഷണ്ടിത്തല മുട്ടി ... ഫലകത്തിന്റെ മേൽപ്പടിയിൽ.

പിറകേ പിറകേ വരി ആയിട്ടു വന്നു ... വായിക്കാൻ ആളുകൾ. ഓരോരുത്തരായി ഉറക്കെ വായിച്ചു ചിരിച്ചു. ഓരോരുത്തരും നിവർന്നപ്പോൾ തല മുകളിൽ ഇടിച്ചു. "ഠിം" ... 'ഠിം" ... 'ഠിം" ...'ഠിം" !! എന്നിട്ടും സംഗതിയുടെ പൊരുൾ നസ്രാണിക്ക് പിടികിട്ടിയോ? ഇല്ല.

അതിഥികൾ അവരവരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നെത്തി ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷമേ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളുടെ ദ്വയാർത്ഥപ്പൊരുളും തലതട്ടുന്ന പടിയുടെ സ്ഥാനപ്പിശകും നസ്രാണിയുടെ ചെവിയിൽ ആരോ മന്ത്രിച്ചു കൊടുത്തുള്ളൂ. ചെല്ലപ്പനും കുഞ്ചനും നടത്തിയ ഒത്തുകളി വെളിച്ചത്തായപ്പോൾ നമ്മുടെ രണ്ടുകൂട്ടുകാരും രായിക്കുരാമാനം കായംകുളം രാജ്യപരിധി വിടാൻ നിർബന്ധിതരായി.

കണ്ടോ, കണ്ടോ? ... അതാ ചേക്കുട്ടിആശാരി ചെല്ലപ്പനോട് പണ്ടേ പറഞ്ഞേ ... 'നമ്പ്യാര് ചെറുക്കനുമായ് കൂട്ട്കൂടണ്ടാ'ന്ന് ... 'രണ്ടുപേരും കുഴിയിൽ ചാടും'ന്ന്. ഇതാ പറേണേ ... മൂത്തവർ ചൊല്ല് മുതുനെല്ലിക്ക. ആദ്യം കയ്ക്കും പിന്നെ മധുരിക്കും.

An extract from the novel Chundan.
Chapter 7.

Nangeali shrieked

“Kayamkulam building Chundan
... Kayamkulam building Chundan”

Thundered the Ambalapuzha sovereign “Kayamkulam carpenters building our secret weapon? Impossible!”

The spy parrot returned in a few days time from Kayamkulam, barely evading the fangs of Maarjaran - the Kayamkulam bordello cat. She screeched again to a disbelieving king .....

“I tell you, Kayamkulam is building Chundan boats … yes, they are building dozens of them ... for the next battle”.

How did this come to be?

Well; a week ago Thettaali - the Ambalapuzha spy, was coming down the mountains after a pilgrimage to Sabarimala. He took a southerly route and bumped into his bête noire Ottaal - the Kayamkulam spy, at Kottankulangara. For a few moments Ottaal and Thettaali stared daggers at each other ... before remembering to give each other a fraternal smile. An hour later they were in a tavern at Karunagappally.

Ottaal did not waste time setting in motion his audacious strategy. Straight from the toddy shop he took Thettaali to Kayamkulam's naval skunk works near Pallana waterfront.

The moon in her second quarter had brightly risen three mushti spans (fists * see horology Keralam), above the Sahya. From a prominence Ottaal waved expansively towards scores of Chundans abuilding.

Shaken to the core Thettaali wasted no time in transmitting this devastating information to his king through the feathered messenger Nangeli.

And that was why the red beaked bird's twitter made the King of Ambalapuzha lose his cool.

chapter seven end

“ഉറുമിച്ചുഴറ്റുപോൽ തുഴകുത്തിത്തിരിയും
പടവള്ളം തീർത്തതെങ്ങിനെ ... ?
ഉപ്പൂറ്റി കുത്തിത്തിരിയും ചുണ്ടന്റെ
ഓതിരക്കടകങ്ങളെവിടുന്ന് ... ?”

“ചുണ്ടന്റെ മേനി മുട്ടിയുരുമ്മുന്ന
ചെന്താമലർ മൊട്ടാം ഉണ്ണിയിവൾ.
തച്ചൻ കൊച്ചുളിക്കുത്തിൻ കൃത്യത-
യ്ക്കളവുകണ്ട തീ, കണ്ണുകൾ.”

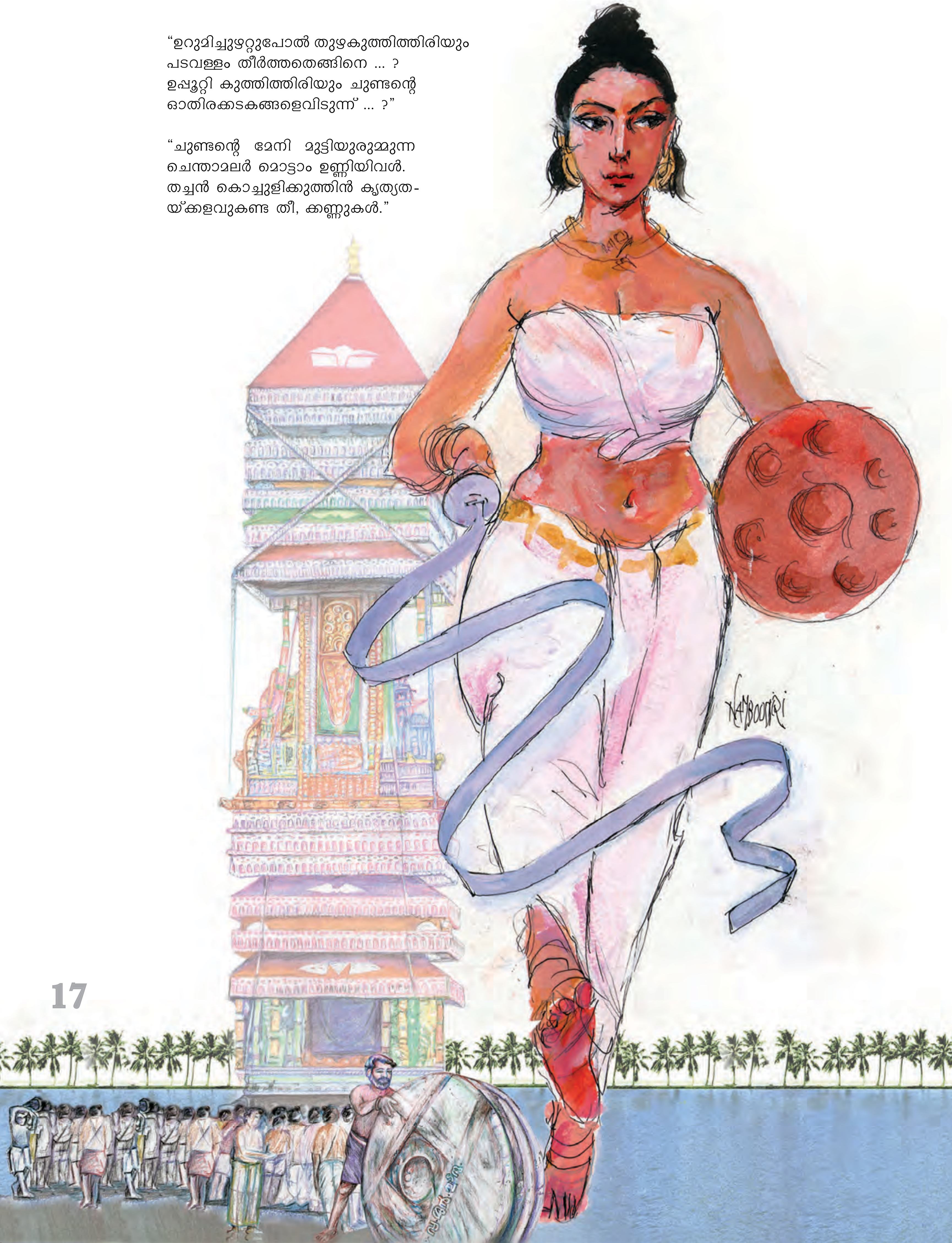

“കന്മദം തേച്ച വാൾമുനത്തുമ്പാൽ
മന്മഥൻ വീശും മിന്നലവൾ ...
പടവള്ളം കൊത്താൻ ഉറുമിച്ചുഴറ്റുപോൽ
അളവൊത്തു ചേർത്ത മെയ്ക്കണക്ക്.”

2 കായൽ പെരുമ്പാമ്പ്

അവ പെരുമ്പാമ്പുകൾ അല്ലെന്നും നിശ്ശബ്ദം ഏതോ ഇരയെ തേടി നടക്കുന്ന ഇരുട്ടു കുത്തി വള്ളങ്ങളാണെന്നും കായൽ ഭീതിയോടെ അറിഞ്ഞു.

നിശ്ശബ്ദം പെരുമ്പാമ്പുകൾ തുരുത്തുകളോട് അടുത്തു.

കൊടുവാൾ വായ്ത്തലയിൽ തീ പാറിയതും നിലവിളി ഉയർന്നു. പെരുമ്പാമ്പ് തുപ്പിയ അറുപതോളം കൊള്ളക്കാർ മുന്നിൽ കണ്ടവരുടെ കഴുത്തിനു നേരെ നിഷ്ക്കരുണം കൊടുവാൾ വീശി. കൊച്ചുപുരകളുടെ വാതിലുകൾ ചവിട്ടിത്തകർത്തു. രക്ഷപ്പെടാനായി ആളുകൾ ആറ്റിൽ ചാടി. ആരവം കൈതക്കാട്ടിന്നപ്പുറം ഇത്തിരി സ്ഥലത്ത് മറച്ചു കെട്ടിയൊരു ആശാരികുടുംബത്തിലും എത്തി. ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റ പുരുഷൻ ഉള്ളസ്ഥലത്ത് ചുരുണ്ടുറങ്ങിയ പെണ്ണിനേം കുഞ്ഞിനേം തട്ടിവിളിച്ചുണർത്തി.

കൈക്കുഞ്ഞിനെയും എടുത്ത് പുറത്തേക്കോടിയ പെണ്ണ് കൈതോലകൾക്കിടയിലൂടെ കണ്ടു ..... അകലെ വൈക്കോൽ തുറുക്കൾ കത്തുന്നു. വീശുന്ന കൊടുവാളുകിൽ നിന്നും വെട്ടേറ്റും വെട്ടേൽക്കാതെയും ആളുകൾ തോട്ടിലേക്ക് ചാടുന്നു. വീടുകളുടെ മുറ്റത്തും പറമ്പിലും ഒളിപ്പിച്ച പണ്ടങ്ങളും പണവും കുഴിച്ചെടുത്ത് ആഹ്ളാദ ശബ്ദത്തോടെ കൊള്ളക്കാർ തുള്ളുന്നു. ദാ.. ഇവിടേ..ന്ന് പറഞ്ഞ് ചൂണ്ടിയ ദിക്കിൽ വീണ്ടും കുഴിക്കുന്നു.

തോടിന് കുറുകെയിട്ട ഒറ്റത്തെങ്ങിൻ പാലത്തിലൂടെ വീഴാതെ ഭയന്ന് വിറച്ച് ഇരുട്ടത്തു എങ്ങിനെയോ വെച്ചടി വെച്ചടി കടന്ന് ഓടിയ പെണ്ണ് ജന്മിത്തരകന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി. അവൾ നിലവിളിച്ചു.

'തമ്പ്രാ.... ഇരുട്ടുകുത്തികൾ... അയ്യോ, തീവെട്ടിക്കൊള്ളക്കാർ വന്നേ...'

ഭീതി പറക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ ചുറ്റും നോക്കുന്ന കുഞ്ഞ് കണ്ടു ..... പന്തങ്ങൾ നീങ്ങുന്നു. അലർച്ചകൾ ഉയരുന്നു. തീ നാളം പാറുന്നു.

4
കുന്ത്രാണ്ടം

അമ്പലപ്പുഴയുടെ മരപ്പണിശാലകൾ. ഒരുവശത്ത് വെരുകിനെ പോലെ തെക്കുവടക്ക് ഉലാത്തുന്ന ഗുരു പെരുന്തച്ചൻ. ചുറ്റും വിഷണ്ണരായി നിൽക്കുന്നു പാതി ശിഷ്യഗണം. ശേഷിക്കുന്നവരെ കാണാനില്ല. കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ച്ചയായിട്ടും ചെല്ലപ്പനേയും കാണാനില്ല. കൂടി നിൽക്കുന്ന എല്ലാവരുടെയും നോട്ടം മറുവശത്ത് അടച്ചുപൂട്ടിയ ഒരു വലിയ പണിശാലയുടെ നേർക്കാണ്. അകത്ത് തകൃതിയായ തട്ടുംമുട്ടും ചിന്തേരു പണിയും കേൾക്കാം.

പെരുന്തച്ചൻ എല്ലാവരോടുമായി കെറുവു പറഞ്ഞു.

"ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു ..... ഉളിയന്നൂർ പെരുന്തച്ചന്റെ കാലം ..... അന്നൊക്കെ ആശാൻ ഉരുപ്പടികൾ മനഃകണക്കിൽ പണിതു വെക്കും. ഒടുക്കം മോന്തായം വളയടിച്ച് ചേർക്കുമ്പോഴേ ശിഷ്യര്പോലും അറിയാൻ തുടങ്ങൂ... കഴുക്കോലേതാ.. കോടിത്തടിയേതാന്ന്!!

ഉം. അതൊക്കെ പണ്ട്... പണ്ട്പണ്ട്.., പന്ത്രണ്ട് കുലങ്ങളുടേം നല്ലകാലത്ത്... ആശാരികുലത്തിന് മേന്മ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത്... അതൊക്കെ പോയിട്ട് ഇന്നിപ്പം..."

അത്രയും പറഞ്ഞു നിർത്തിയിട്ട് പെരുന്തച്ചൻ മറുവശത്തെ തട്ടുംമുട്ടും കേൾക്കുന്ന വള്ളംപണിശാലയിലേക്ക് തറപ്പിച്ചു നോക്കി.

പെരുംതച്ചനൊപ്പം നിൽക്കുന്ന ശിഷ്യരിൽ ഒരാൾ സങ്കടം പറഞ്ഞു.

"ഒരാഴ്ച്ചയായി ചെല്ലപ്പനും മറ്റുള്ളോരും അതിനകത്ത് കേറീട്ട്. ഈ സമയം വരെ വാതിൽ തുറന്നിട്ടില്ല."

പെരുന്തച്ചന് കോപം വന്നു.

"അത്തന്നല്ലേ ശുംഭാ ഞാനിപ്പോ പറഞ്ഞേ? നിങ്ങള് മാത്രല്ല, ഞാനും പുറത്തല്ലേ!"

മറ്റൊരു ശിഷ്യൻ മൊഴിഞ്ഞു

"ചെത്തിക്കൊടുത്ത രാജദണ്ഡ് കണ്ട് ഏതോ പടക്കോപ്പെന്ന് കരുതി ഏഴ് ദിവസാ ഉണ്ടാക്കാൻ പൊന്നുതമ്പുരാൻ കൽപ്പിച്ചു തന്നേ. ഇന്ന് ഏഴാം ദിവസാ. കൊട്ടാരത്തീന്ന് ഇപ്പം ആള് വരും. എന്താ ചെയ്യ്വ?"

പെരുന്തച്ചൻ അവനോട് ആംഗ്യം കാണിച്ച് കയർത്തു.

"അങ്ങോട്ട് തന്നേ ചോദിച്ചോ..."

അപ്പോൾ വേലിക്കെട്ടിനു പുറത്ത് വാദ്യമേളം ഉയർന്നു.

അവർ നോക്കുമ്പോൾ രാജദണ്ഡും പിടിച്ച് വല്ല്യ അധികാര ഭാവത്തിൽ ഭട്ടതിരി പറമ്പിലേക്ക് കടന്നു. പിറകെ വാദ്യവും മേളവും അകമ്പടിയും. പടത്തലവനും ഭണ്ഡാരം സൂക്ഷിപ്പുകാരനും തലപ്പാവ് ധരിച്ച മറ്റ് ചില കേമന്മാരും.

കൂട്ടത്തിൽ അമരക്കാരൻ രാമൻപിള്ള, പ്രധാനപടയാളി ചന്തുക്കുറുപ്പ്. പിറകിൽ നല്ലൊരു ജനക്കൂട്ടവും പണിശാലയിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. പെരുന്തച്ചൻ അന്തം വിട്ടു.

"അമ്പലപ്പുഴ കണ്ണാ! .. സകലരും ഉണ്ടല്ലൊ!... ചെല്ലപ്പാ... ചെല്ലപ്പാ.. ഇനി രക്ഷയില്ലെടാ.. വള്ളത്തിന് പകരം ഇനി എന്താണാവോ കാണിക്കാൻ പോകുന്നത്.. ?"

പെട്ടെന്ന് കതിന വെടികൾ മുഴങ്ങി. എല്ലാവരും ഞെട്ടി ഒന്നിളകി അങ്ങോട്ട് നോക്കി.

സ്വൽപ്പം മാറി കതിനകൾ പൊട്ടുന്നു. അതോടെ പണിശാലയുടെ തോട്ടിലോട്ടുള്ള ഭാഗം ഒഴികെ മൂന്നുവശത്തും ഉള്ള പനമ്പു ചുമരുകൾ ഉള്ളിൽ നിന്നും കെട്ടു പൊട്ടിച്ച പോലെ പുറത്തോട്ട് മലർന്നു.

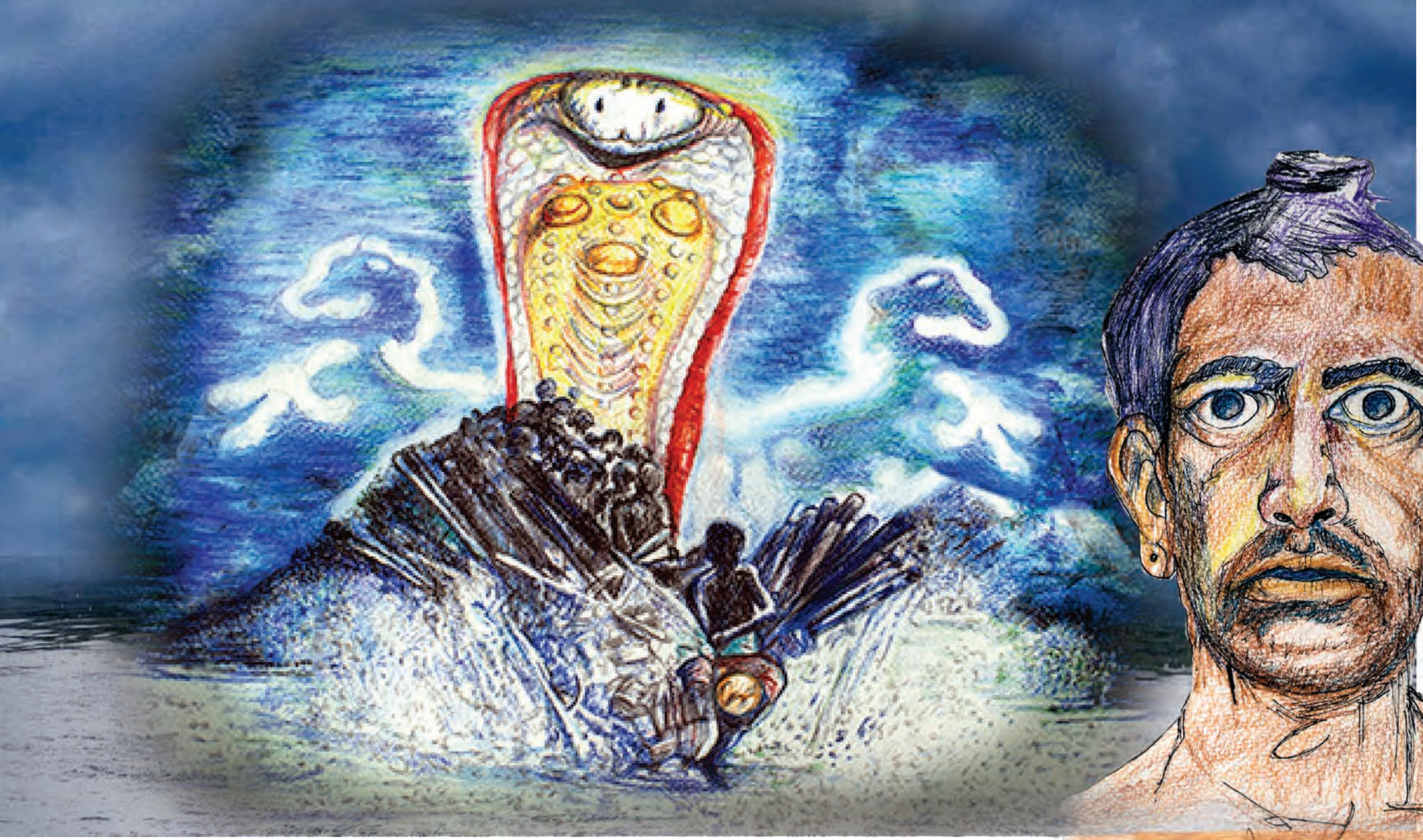

പെരുന്തച്ചൻ കണ്ടു.

അതുവരെ ലോകം കാണാത്ത ഒരു സാധനം.

എന്താണ് അവിടെ കണ്ടത്?

28 കോൽ (60 അടി) നീളം. 50 അങ്കുലം വീതി. എന്നുവെച്ചാൽ, അക്കാലത്ത് നിലവിലുള്ള ഇരുട്ടുകുത്തി വള്ളത്തിന്റെ ഒപ്പം വീതി, പക്ഷെ ഇരട്ടിയോളം നീളം.

തുലനം അതോടെ തീർന്നു.

ബാക്കി വിശദീകരണം കേട്ടാൽ ആരും ഒന്നു വിഷമിക്കും.

മുട്ടനാട് ഇടിയ്ക്കാൻ നിൽക്കും പോലെ ഒരു മുന. മുനതൊട്ടു മദ്ധ്യം വരെ ഒറ്റത്തടി. അതാകട്ടെ, മരം കുത്തിത്തുരന്നു അകം പൊള്ളയാക്കി എടുത്തിരിക്കുന്നു.
പകുതിതൊട്ടു പിന്നാക്കം നോക്കിയാൽ കാണാം... പലകകൾ തമര തുളച്ചു, മരയാണികൾ അടിച്ചു കൂട്ടിച്ചേർത്തു, 'ഇത് കാണുമ്പോൾ ഒരു വള്ളത്തിന്റെ ഓർമ്മ വരുന്നുണ്ടോ?' എന്നു തോന്നുമാറു ഒരു ഘടന.

ഏറ്റവും പിറകിൽ ഒരു തല. അതാകട്ടെ, രണ്ടര ആൾ പൊക്കത്തിൽ പണിതുകൂട്ടി ഉയർത്തി, പച്ചിരുമ്പു കീലങ്ങൾ അടിച്ചു ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഗുരുവിന്റെ ദൃഷ്ടി ആദ്യം പോയത് ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന അമരത്തിൽ കൈ ചാരിനിന്ന് തന്റെ നേരെ നോക്കി നെറ്റി തുടയ്ക്കുന്ന ശിഷ്യൻ ചെല്ലപ്പന്റെ നേർക്കാണ്.

പിന്നെ പോയത് കൂർത്തു നിൽക്കുന്ന മുൻവശത്തേക്ക്.

വാഴച്ചുണ്ടു പോലുള്ള ആ കൂമ്പിൽ നോക്കി അറിയാതെ പെരുന്തച്ചൻ ഉരുവിട്ടു

"*വാഴ* .. **ചു** ... **ണ്ടൻ**... "

അപ്പോൾ ആരും മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

ഔപചാരികമല്ലാതെയുള്ള ഒരു പേരിടീലായിരുന്നു അത്.

ഒരു ചരിത്രനിമിഷം.

ശിഷ്യനെ മനസാ അനുഗ്രഹിച്ച് അവന്റെ സൃഷ്ടിക്ക് ഉത്തമനാമം ഉരുവിട്ടുപോയ ഗുരുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ധന്യനിമിഷം.

ചെല്ലപ്പൻ പതിയെ മാറിയതും ആൾക്കൂട്ടം അതിനെപൊതിഞ്ഞു. പലരും അത് തടവി നോക്കി. തൊട്ടു നോക്കി. കൊട്ടി നോക്കി. തട്ടി നോക്കി. മണത്തു നോക്കി.

ആദ്യം ചിരിച്ചത് ഭട്ടതിരിയാണ്.

"ഇതെന്തോന്നിത്..!! ഒരു കൂമ്പൻ മരകഷ്ണം അല്ല്യോ... പണുതു തീർന്നില്ല്യാ?"

ഭണ്ഡാരക്കാരൻ ചെല്ലപ്പനോട്...

"നിനക്ക് തലക്ക് സുഖം ഇല്ലേ ചെല്ലാ... പാതി കഷ്ണിച്ച ഈ സാധനം നീറ്റിൽ ഇറക്കുമ്പോഴേ മുങ്ങൂലേ. തുഴയേണ്ടി വരൂല..'
കൂട്ടത്തിലെ പലരും അതു ശരിവച്ചു.

"ഇതിനെവള്ളംന്ന് ബുദ്ധിയുള്ളവരാരും പറയൂല.. ഇത് വള്ളമേ അല്ല.."

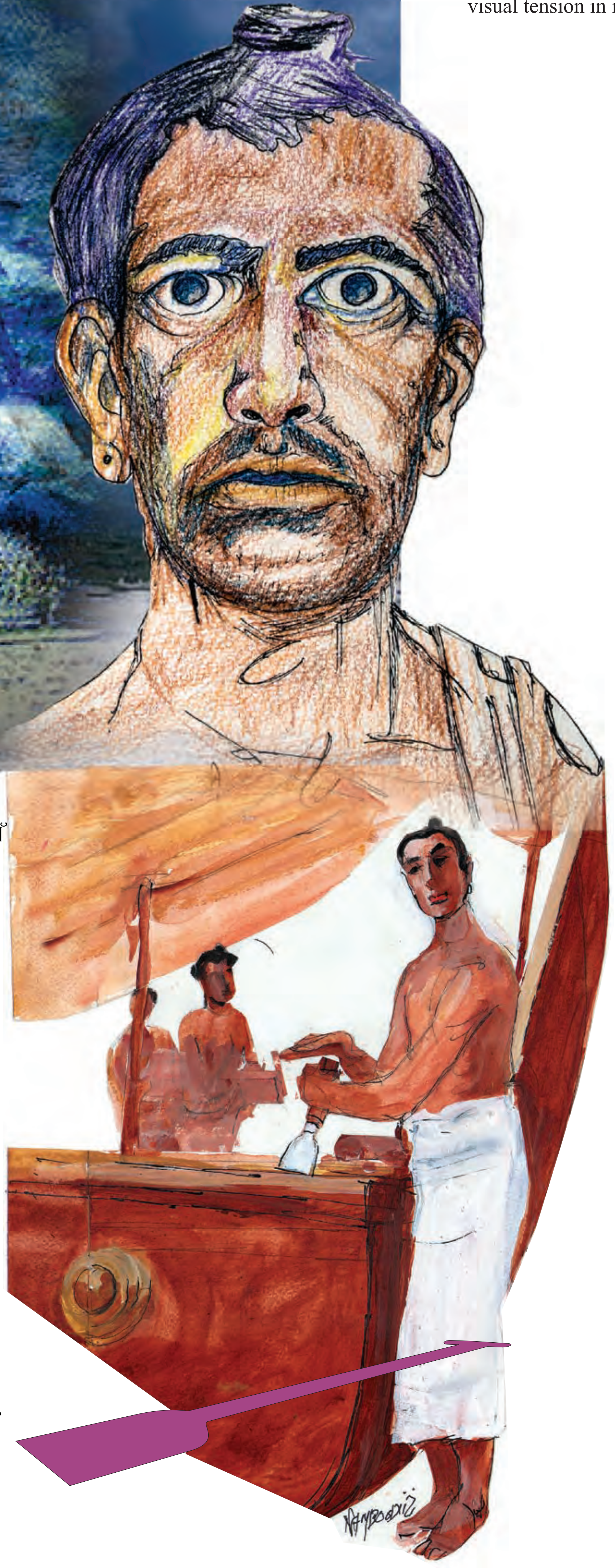

In fact, a chundan boat doesn't look like it will comfortably traverse the waters. Though graceful, there is something unsettling about it. It evokes a snake with its hood raised .... a horse with its forelegs frozen in mid-gallop. There is tremendous visual tension in its lines ... as if the next moment it's going to roll over.

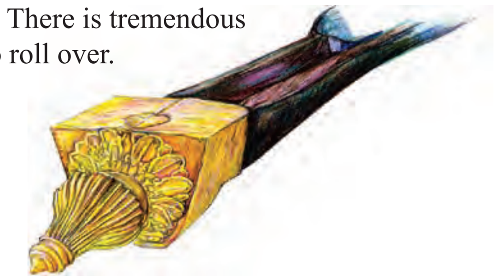

"അതെന്താ ആ അറ്റത്തൊരു കൂർത്ത തല ... ഇത് വള്ളം ആണു പോലും. ഫൂ.."

അമരക്കാരൻ രാമൻപിള്ള അത്ഭുതത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"ഈ ആകാശത്തോട്ട് നിൽക്കുന്നതാണോ അമരം..? തുഴക്കാരൻ എങ്ങിനാ അവിടേക്ക് കയറുന്നത്. പറന്നു കയറ്വോ.."

പ്രധാനപടയാളി ചന്തുക്കുറുപ്പു പറഞ്ഞു.

"ഇതു വെള്ളത്തിലിറക്കിയാൽ മറിയും. മുകൾക്കനം കൂടുതലാ."

ഏതോ പുതിയ ആശയം കണ്ടെത്തിയ കലവറക്കാരൻ പൊതുവാൾ പറഞ്ഞു

"അതു തന്നെ. അതു തന്നെ, വഴക്കംപോലെ ഇതു ആദ്യം നീറ്റിലിറക്കാം. മറിയും, താഴും. തീർച്ച!!! അപ്പോപ്പിന്നെ കീഴ്വഴക്കം തെറ്റിക്കാതെ ഇതുണ്ടാക്കിയവരും ഒപ്പം മുങ്ങേണ്ടി വരും ... ചാടിച്ചാകേണ്ടി വരും ... അതാണ് വഞ്ചിശാസ്ത്ര തത്വസ്മയീ ... ആരേയും പമ്പകടത്തുന്ന പ്രശ്നം നമുക്ക് പിന്നില്ല."

പെട്ടെന്ന് ഭട്ടതിരി കയ്യിലുള്ള ദണ്ഡുയർത്തി ചാടിത്തുള്ളി.

"കിട്ടിപ്പോയി... കിട്ടിപ്പോയി."

അയാൾ രാജസന്നിധിയിൽ തുള്ളിച്ചാടിയ ചെല്ലപ്പനെ അനുകരിച്ച് കളിയാക്കി.

"പടയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതല്ല കൂട്ടരേ ഈ കോപ്പ് ... അറിയില്ലേ ... ഇതു വരുണഭഗവാന് നേർച്ച ... ഒരു പുണ്യാഹം ... അടുത്ത പോര് ജയിക്കാൻ.'

ആളുകൾ പലരും വയറും പൊത്തി ചിരിച്ചു.

ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടും സ്വന്തം ശിഷ്യൻ ചെല്ലപ്പന്റെ പുതിയ സൃഷ്ടി യുടെ മാസ്മരികതയെ മനസ്സിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു ഗുരു പെരുന്തച്ചൻ.

പെരുന്തച്ചൻ ശാന്തമായി മൊഴിഞ്ഞു.

"അരുത് ... ... , പരിഹാസം പാടില്ല .....

കൂട്ടരേ, നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ. ... അടിയന്റെ കുട്ടികൾക്ക് സമയം കിട്ടാഞ്ഞിട്ടാ .... കർപ്പൂരധമനം, വൻതേക്കുമെഴുക് സന്നിവേശം, സ്ഫടികക്കാര ജലനിർമ്മാർജ്ജനം എന്നൊന്നും ശമനപ്രക്രിയകൾ ഇതേൽ അവരു നടത്തീട്ടില്ല. വെള്ളത്തിലിറങ്ങി തെന്നിപ്പായാൻ മുട്ടവെള്ള തേച്ചിട്ടില്ല. വെറുമൊരു മീനെണ്ണപ്പൂശൽ ചെയ്യാനേ അടിയന്റെ കുട്ടികൾക്ക് നേരംകിട്ടീള്ളൂ."

പെരുന്തച്ചൻ ഏതാനും ചുവടുകൾ ചുണ്ടന്നടുത്തേക്ക് നടന്നു.

"അത്രേം നിങ്ങൾക്ക് കാണാലോ?
എന്നാൽ നിങ്ങൾ കാണാത്തത് അടിയൻ പറയാം..."

ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ പതിയെ ചുറ്റിനടന്നുകൊണ്ട് പെരുന്തച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"കണ്ടോ.. ആ നെടുങ്ങനെയുള്ള മാതാവിന്റെ മുകളിൽ യേരാവുകൾ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടോ? ഗംഭീരംന്നല്ലാതെ എന്താ പറയാ. ... ലംബഖണ്ഡത്തിന് എത്രത്തോളം മുകളിലാണോ അമരം, അത്രയും തന്നെ താഴെയല്ലേ ജലയാനം പരന്നു കിടക്കാൻ ഒരു വെട്ടുമരത്തടി? മനസ്സിലായില്ലാ? ... അത് നീലകടമ്പാണ്.!!
ഈ സൃഷ്ടി വെള്ളത്തിൽ താഴില്ല! .... ഒരിക്കലും താഴില്ലാ !!"

Chellapan shrieked “That's what my kunthrandom is. .....
.... a battering ram on water”

മുന്നിൽ കാണുന്ന ബീഫൽസ വസ്തുവിനെ രാമൻപിള്ളയും പപ്പൻകുറുപ്പും ഒരാവർത്തികൂടി ചുഴിഞ്ഞു നിരീക്ഷിച്ചു .... എന്നിട്ടും വിശ്വാസം വരാഞ്ഞു പെരുന്തച്ചന്റെ വിവരണം ശ്രദ്ധിച്ചു.

“ഹോ! നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ ... അക്ഷധ്രുവത്തിന് മുകളിലേക്ക് അമരം ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്നത്? ... കൂടിപ്പോയാൽ 2 കോൽ. അതു തിരശ്ചീനഖണ്ഡ ഗണിത വ്യാപ്തിക്ക് താഴെ മാത്രം!!

...... ഇതു തീർച്ചയായും ജലപ്പരപ്പിൽ ചെരിയത്തില്ല .... നെടുങ്ങനെതന്നെ നിൽക്കും.

അടിയനെവിശ്വസിക്കൂ ... ഇതൊരു അമൂല്യസൃഷ്ടി തന്നെ!”

ഇത്രയും കേട്ടതും മാനത്തു നിന്നും ഞാറ്റുവേല മഴത്തുള്ളികൾ ചൊരിയാൻ തുടങ്ങുന്നതുകണ്ട് പണ്ടാലയും പൊതുവാളും അതിശയിച്ചു പരസ്പരം നോക്കി.

പെരുന്തച്ചൻ കൈകൂപ്പി ആകാശം വണങ്ങി.

“ഹെന്റെ വരുണഭഗവാനേ.”

തെല്ല്മാറി ഒരു തെങ്ങുംചാരി ഇതെല്ലാം വീക്ഷിച്ച് നിന്ന ചെല്ലപ്പന്റെ കണ്ണുകൾ ഗുരുവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടതും താമരപ്പൂപോൽ വിടർന്നു.

താനുണ്ടാക്കിയ സൃഷ്ടിയുടെ സ്ഥായിത്വം ഗുരുമനസ്സിൽ തറഞ്ഞു എന്ന സത്യം അറിഞ്ഞതും ചെല്ലപ്പന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിൽക്കുകയായിരുന്നു പടത്തലവൻ മാത്തൂർ പണിക്കർ. പെരുന്തച്ചനിൽ ചൂഴ്ന്നിറങ്ങിയ സൃഷ്ടിചാതുര്യമൊന്നും ചെല്ലപ്പന്റെ പടക്കോപ്പിൽ പണിക്കർ കണ്ടില്ലെങ്കിലും എന്തോ പ്രഗത്ഭമായ കണക്കുകൾ ഇതിന്റെ രൂപരേഖക്ക് പിന്നിലുണ്ടെന്ന് ബുദ്ധിമാനായ അയാൾ മനസ്സിലാക്കി.

പടത്തലവൻ ചോദിച്ചു

“ഒക്കെ ശരിയാ. എന്നാലും ചോദിക്ക്യാ .... സത്യത്തിൽ .... ഇതെന്ത് കുന്ത്രാണ്ടാ..? ഈ കോപ്പ് കൊണ്ട് ഞാൻ പട എങ്ങനെ ജയിക്കും?”

തെങ്ങിൻചുവട്ടിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്ന ചെല്ലപ്പനാണ് അതിനുത്തരം പറഞ്ഞത്.

“പടത്തലവൻ അങ്ങുന്നേ... കരയിൽ യുദ്ധം നടക്കുമ്പോൾ ശത്രുവിന്റെ കോട്ടവാതിൽ പൊളിക്കേണ്ടി വന്നാൽ അങ്ങെന്ത് ചെയ്യും?”

പടത്തലവൻ നിസ്സാരമട്ടിൽ പറഞ്ഞു

“ഒരു ഉലക്കത്തടി കൊണ്ടുവന്ന് ഇടിച്ച് ഞാൻ പൊളിക്കും...”

അത്രയും കേട്ടതും ചെല്ലപ്പൻ ഉച്ചത്തിൽ ആർപ്പു വിളിച്ചു.

“ആർപ്പോ.. ഇറ്റ്രോ..ഇറ്റ്രോ..

“ആർപ്പോ.. ഇറ്റ്രോ..ഇറ്റ്രോ.. ഹ്ഹ”

അതൊരു സൂചനയായിരുന്നു. ചെല്ലപ്പന്റെ കൂട്ടർ വള്ളം തടഞ്ഞു നിർത്തിയിരുന്ന കീഴ്ഭാഗത്തെ മരത്തടിക്കിട്ട് ഒരു തട്ട് തട്ടി. വള്ളച്ചാലിന്റെ ചെരുവിലൂടെ തെന്നിപ്പാഞ്ഞിറങ്ങി ചെല്ലപ്പന്റെ ‘കുന്ത്രാണ്ടം’. മുനകൊണ്ട് ശാലയുടെ അടഞ്ഞുകിടന്ന കവാടം ഇടിച്ചുതകർത്തു ജലപ്പരപ്പിലേക്ക് കുതിച്ചു.

വെള്ളത്തിലോട്ട് ഇറങ്ങിയതും ഓളങ്ങൾക്കു മുകളിൽ തലയും ആട്ടി, ആനയുടെ ഗാംഭീര്യത്തോടെ നിൽക്കുന്നു നൂതനമായ ആ പടവെള്ളം. അവൻ ചെരിയുന്ന പ്രശ്നമേ ഇല്ലെന്ന് എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു.

കാഴ്ച്ച കണ്ട് തുഴക്കാർ പരിസരം മറന്നു വിളിച്ചു.

“ആർപ്പോ... ഇർറ്റ്രോ... ഇർറ്റ്രോ, .. ഇർറ്റ്രോ ഹ്ഹ”

തുഴക്കാർ വെള്ളത്തിലേക്ക് കുതിച്ചു ചാടി, പടവള്ളത്തിൽ നീന്തിക്കയറി തുഴയാൻ തുടങ്ങി. ചുണ്ടൻ അലസം ഒഴുകുന്നത് കണ്ടതും ചെല്ലപ്പൻ അലറിവിളിച്ചു.

“അതാണെടാ എന്റെ കുന്ത്രാണ്ടം. അവന്മാരുടെ ഇരുട്ടികുത്തിക്കിട്ട് ഇടിക്കാനുള്ള ഉലക്കത്തടി!!”

അതു ശരിവെയ്ക്കും വിധം പെരുന്തച്ചൻ വീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു. ‘

“ചുണ്ടൻ”

കഥ കേൾക്കുന്ന രാജാവും ചുണ്ടൻ ജലനിരപ്പിൽ നിൽക്കുന്ന കാഴ്ച്ച കാണും വിധം അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി.

“ഗംഭീരം... ഗംഭീരം.. അതൊരു നിൽപ്പ് തന്നെയാണല്ലേ..”

തൊഴുതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാരും പറഞ്ഞു.

“അതെ പൊന്നുതമ്പുരാനേ.. അതൊരു നിൽപ്പ് തന്നെയാണ്.

അമ്പലപ്പുഴക്ക് കിട്ടിയ സൗഭാഗ്യം! ’’

“അമ്പലപ്പുഴക്കു വേണ്ടി എത്രയും വേഗം പന്ത്രണ്ട് ചുണ്ടൻവള്ളങ്ങൾ പണിയാൻ നാം കൽപ്പിക്കുന്നു.” അതൊരു ആജ്ഞയായിരുന്നു.

“ചെമ്പകശ്ശേരിയാം നാടുവാണീടുന്ന
തമ്പുരാൻ കൽപ്പിച്ച കുന്ത്രാണ്ടമാണെടോ....
ഏറെപ്പടയാളി കേറിത്തുഴയുന്ന
വേറിട്ട വള്ളമൊന്നുണ്ടാക്കി വെച്ചു ഞാൻ....
ശത്രുത്തലകളെ വെട്ടി വീഴ്ത്തിക്കുവാൻ
എത്തിക്കുതിക്കും ഇടിത്താളമൊത്തവൻ..
ദൂരേക്ക് കാണുമ്പോളോരില്ലൊരുത്തരും
നേരൊത്തിതിൻ നീള മാളെത്രയെന്നതും..”

playable track on html page.

“ഇത് വെള്ളത്തിലിട്ടാ പൊങ്ങി കിടക്ക്വോ?”
നമ്പ്യാർ തരംഗിണി വൃത്തത്തിൽ ആടിച്ചാടി മറുപടി നൽകി.
“കട്ടത്തടിയിതു വെള്ളക്കെട്ടിൽ ഒട്ടും താണീടില്ലെട ഭോഷാ....
ആഞ്ഞിലി, ചക്കപ്ലാവ്, കടമ്പിവ പൊങ്ങി നടപ്പതു കണ്ടിട്ടില്ലേ?”

രാജാവിന്റെ പിന്നിൽ ചിത്രപ്പണിയുള്ള ചട്ടപ്പലകകളുടെ പാളികൾക്കിടയിൽനിന്നും ഒളിഞ്ഞു വീക്ഷിക്കുന്ന കുറേ സ്ത്രീകളും കാഴ്ച്ചക്കാരായുണ്ട്.

നമ്പ്യാർ തുടർന്നു പാടി.

“അത്തരമൊറ്റത്തടിയിൽകൊത്തി കുത്തിച്ചെത്തി
അകംകുഴിയാക്കി
തടിബല മിടിബല മിവകടുകട്ടി നീളക്കൂടുതൽ
വാൾക്കാരധികം”

“കുതിപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ വാളൂരിവള്ളത്തോളം
വര്വോ ഈ പുതിയ സാധനം?”

താളം മിശ്രചായ്പിലേക്ക് മാറ്റി, നമ്പ്യാർ ഉത്തരം പാടി

“ഇരുട്ടുകുത്തി വാളെങ്കിൽ ഉറുമിയിവൻ, ചുറ്റി
ത്തിരിഞ്ഞു വെട്ടീടും, പോക്കിൽ കുതിപ്പൊട്ടു
കുറഞ്ഞാലും.
പഴംവള്ളം പടയികൽ തോറ്റിടുമ്പോൾ തിരി
ഞ്ഞോടാം
തുഴക്കാരു തിരിഞ്ഞിരുന്നിടിച്ചൊന്നു തുഴ
ഞ്ഞെന്നാൽ.”

“വാലും തലയും പൊക്കി നിൽക്കുന്ന ഈ വള്ളം പറഞ്ഞാൽ അനുസരിക്കുമെന്നാണോ?”

നമ്പ്യാർ കളകാഞ്ചിയിലേക്ക് വൃത്തം മാറ്റി. ഖണ്ഡചായ്പിൽ പാടി.

“പടനടുവിലൊരു കുതിര
മുൻകാലുയർത്തി നി-
ന്നടരാടിടും പോലെ
തലപൊക്കി നിൽപ്പവൻ
നെടിയ ഫണമുയരുമൊരു
നാഗേന്ദ്രനെപ്പോലെ
തലയെടുത്തുശിരോടെ
ചീറുന്ന വീര്യവാൻ.”

“കടുനെടിയ പങ്കായമമരത്തു
നിന്നുടൻ
പടുതയോടൊരു
വശത്താഞ്ഞു കുത്തീടുകിൽ
തിരിയുമൊരുനൊടിയിലിതു
വാലിൽ ചവിട്ടേറ്റ
കരിമൂർഖനെപ്പോലെ,
കാട്ടിത്തരുന്നു ഞാൻ.”

അജഗരഗമന വൃത്തത്തിൽ പാടി, മർമ്മതാളത്തിൽ ആടി നമ്പ്യാർ തുടർന്നു.

“തുള്ളൽക്കല തന്നിലുറച്ചൊരു
കാൽപദമിങ്ങനെയൂന്നീ
ഉള്ളിൽ വളരുന്നൊരു ഗർവ്വൊടുതൻ
മറുകാലുമുയർത്തീ
ഒറ്റക്കൈ മുകളിലുയർത്തി ഞെളിഞ്ഞു
വിടർത്തി വിളങ്ങീ
ഉപ്പൂറ്റിയിലൂന്നിയമർന്നു കറങ്ങിന നാട്യം
പോലെ.”

പാടിയാടി നമ്പ്യാരും വലതുകാൽ നിലത്തൂന്നി, ഇടതുകാൽ പൊക്കി തോളോളമുയർത്തി, വലംകൈ ഹംസപക്ഷമുദ്രയോടെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച്, ഇടംകൈ മുഷ്ടിമുദ്ര മാറോട് ചേർത്ത് മുന്നോട്ട് നീക്കി, ഉപ്പൂറ്റി നിലത്തുറപ്പിച്ച് ഒന്നു കറങ്ങി ചുണ്ടൻ വള്ളത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തിൽ നിന്നു.

അമ്പലപ്പുഴയിലെ കൊട്ടാരംകടവു നിറയെ ആഹ്ളാദത്താൽ ആർപ്പുവിളിക്കുന്ന ജനസഞ്ചയം. അവിടെ കടവിലേക്ക് ചുണ്ടൻവള്ളങ്ങൾ നതോന്നത വൃത്തത്തിൽ വച്ചുപ്പാട്ടുംപാടി വിജയഭേരി മുഴക്കിക്കൊണ്ട് വന്നു കയറി.

"പുത്തനച്ചി പുരപ്പുറം മാത്രമല്ല മുറ്റമാകെ -
തൂത്തുവാരിത്തളിക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക"

"ഇഗ്രോ.... ഇഗ്രോ ഇർ ഠ ഗ്രോ ..."

"ചീറിവന്ന ഞങ്ങളുടെ പുതുപുത്തൻ പടവള്ള-
കൂറിനോട് തോറ്റു നിങ്ങൾ ഓടിയില്ലേ ഹാ! "

"ഇഗ്രോ.... ഇഗ്രോ ഇർ ഠ ഗ്രോ ..."

"ഇരുട്ടത്തുകുത്തിയാലും പടവെട്ടി ജയിക്കൂലാ
വിരുതുറ്റ പടക്കോപ്പിൻ വിജയംകണ്ടോ "

"ഇഗ്രോ.... ഇഗ്രോ ഇർ ഠ ഗ്രോ ..."

അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണന് മാലചാർത്തൽ നടക്കുന്നു. തൊഴുതു നിൽക്കുന്ന രാജാവിന്നു പിന്നിലായി ദൂരെ നമ്പ്യാരും പടത്തലവനും കൂട്ടരും ചെല്ലപ്പനെ കൊണ്ടുവന്നു നിർത്തി. അമ്പലപറമ്പിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന് തൊഴുതുനിൽക്കുന്ന ചെല്ലപ്പനെ പൊന്നുതമ്പുരാൻ ഒന്നു നോക്കി. എന്നിട്ട്, കൂടിനിന്ന അവർണ്ണരേയും സവർണ്ണരേയും ഒന്നാകെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവ് ചെല്ലപ്പൻ എന്ന താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനെ മാറോട് അണച്ചു..!

ആളുകൾക്കിടയിൽ അതിശയശബ്ദം ഉയർന്നു. അവർ പരസ്പരം നോക്കി.

ഭട്ടതിരിയുടെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു. നമ്പ്യാർ ചിരി അമർത്തി.

രാജാവ് ചെല്ലപ്പനെ വിളിച്ചു.

"വെങ്കിടനാരായണാ.... !"

അതൊരു നാമകരണമായിരുന്നു ... രാജകീയമായത്.

എന്നിട്ട് രാജാവ് പറഞ്ഞു

"സന്തോഷായി. ഒരുപാട് സന്തോഷായി. ഒറ്റ തുള്ളി രക്തം ചിന്താതെ, ഒരു തലപോലും കൊയ്യാതെ അമ്പലപ്പുഴയെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിപ്പിച്ചത് നീയാണ്.

പറ. നിനക്കെന്താണ് ഈ പൊന്നുതമ്പുരാൻ തരേണ്ടത്. നിനക്കെന്താ വേണ്ടത്.... എന്ത് വേണേലും ചോദിക്കാം."

ചെല്ലപ്പൻ എന്തോ പറയാൻ ഒരുമ്പെട്ടു.

വാക്കുകൾ പുറത്തു വന്നില്ല.

എന്നാലും ഉള്ളിൽ നിന്നും വന്ന ഒരക്ഷരം മാത്രം എല്ലാരും കേട്ടു.

".................ണ്ണീ. .."

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

"...ന്താ നോം കേട്ടേ ?! "

ചെല്ലപ്പൻ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു.

"ഉ... ണ്ണി...'

രാജാവ് അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"ഉണ്ണിയോ..? എന്ത് ഉണ്ണി...?!'

ആളുകൾക്കിടയിൽ നിന്നും ചെല്ലപ്പന്റെ പ്രായമായ അമ്മ മുന്നിലോട്ടു വന്നു. കൊടുപ്പുന്നയിൽ നിന്നും അപ്പോൾ അവർ അവിടെ എത്തിയതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു കരയുംപോലെ അമ്മ പറഞ്ഞു.

"ഹൊ.. ന്റപുള്ളേ.. ഇത്രേം വളർന്നിട്ടും ന്റപുള്ളക്ക് ഇപ്പോം ഉണ്ണിയപ്പം മത്യോ. എന്താ ഈ അമ്മ കേൾക്കണേ.."

രാജാവ് അന്തിച്ചു.

13

വരവേൽപ്പ്

ചുണ്ടൻ - അദ്ധ്യായ ഭാഗങ്ങൾ

അമ്മ കണ്ണു തുടച്ചു.

"കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പഴേ ഉണ്ണിയപ്പം അടിയന്റ പുള്ളക്ക് പ്രാണനാ പൊന്നുതമ്പുരാനേ..'

പടത്തലവൻ നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"ചെല്ലപ്പാ, കായംകുളം അമ്പലപ്പുഴേടെ ശത്രു. ശത്രൂനെ തോൽപ്പിച്ച് വന്നിട്ട് അവരുടെ ഉണ്ണിയപ്പം വേണംന്ന് പൊന്നുതമ്പുരാനോട് പറയുന്നത് നെറികേടാവില്ലേ?"

ഭട്ടതിരി ഏറ്റു പിടിച്ചു.

"നമ്മടെ പാൽപ്പായസത്തിന്റെ അതിർത്തീല് നിർത്താൻ പറ്റ്വോ.. അവരുടെ ഉണ്ണിയപ്പത്തെ!"

സംഗതി കലങ്ങും മുമ്പ് നമ്പ്യാർ ചുവടുമായി ചാടി വീണു.

"ഭോഷ്ക്ക് പറയാതെ വീരന്മാരെ...

വേറെയും ഉണ്ണിയില്ലേ മണ്ടന്മാരെ?
ഉണ്ണിയപ്പമൊന്നു മാത്രമല്ല മണ്ണിലുണ്ണിയായ്
കണ്ണനുണ്ണികൾ, കണ്ണിലുണ്ണികൾ, എണ്ണുകിൽ പലപല ഉണ്ണികൾ"

പിന്നെ നമ്പ്യാരുടെ സംസാരം രാജാവിനോടായി.

"പൊന്നുതമ്പുരാനേ.. പടവള്ളം പുതുവള്ളം എന്നു അമ്പലപ്പുഴ ഏങ്ങിയപ്പോൾ നമ്മളാരെങ്കിലും വിചാരിച്ചോ ചെല്ലപ്പന്റെ മനസ്സിൽ ചുണ്ടനായിരുന്നൂന്ന്. അതുപോലാ ഈ ഉണ്ണീ...ന്ന് പറയുന്നതും. അമ്മ പറഞ്ഞത് നേരാ. ചെല്ലനായിരുന്നപ്പം അത് ഉണ്ണിയപ്പമായിരുന്നൂ. എന്നാ ചെല്ലപ്പനായ് വളർന്നപ്പോ അത് ഉണ്ണിച്ചിരുതയായി.

ഉണ്ണി സമം ഉണ്ണിച്ചിരുത".

ആർക്കും ഒന്നും പിടികിട്ടാതെ നിൽക്കേ, രാജാവ് ചോദിച്ചു.

"അങ്ങിനൊരു ആഗ്രഹം ഈ വീരനുണ്ടെങ്കിൽ, കൊടുത്തിരിക്കും. എവിടെയാണ് ആ ഭാഗ്യവതി."

ഉള്ളിൽ നിറയുന്ന സന്തോഷത്തോടെ ചെല്ലപ്പൻ തൊഴുതു. ഇക്കുറി കുഞ്ചന്റെ സഹായം കൂടാതെ തന്നെ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

"കായങ്കുളത്താണ് പൊന്നുതമ്പുരാനേ. അവിടത്തെ കളരിഗുരുവിന്റെ മകൾ. തെക്കുന്നും വന്നൊരു ഈഴവ.. അല്ല, തീയ്യത്തി പെൺകൊടി. അടിയന്റെ ഉണ്ണിച്ചിരുത."

എല്ലാവരും വീണ്ടും ഞെട്ടിത്തകർന്നു നിൽക്കുന്നു.

ഭട്ടതിരി എന്തോ രാജ്യദ്രോഹം കണ്ടെത്തിയതുപോലെ മുരണ്ടു.

"കായങ്കുളത്തോ? ശത്രു രാജ്യത്തോ! നിനക്ക് അവിടുന്നേ എന്തും വേണ്ടൂ..?"

രാജാവ് ഭട്ടതിരിയെ തടഞ്ഞു. "ഊം!"

പിന്നെ പ്രൗഢ ഗാംഭീര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"ചോദിച്ചത് ചെമ്പകശ്ശേരി ദേവനാരായണൻ തമ്പുരാൻ. ആവശ്യം ഉണർത്തിച്ചത് അമ്പലപ്പുഴക്ക് പ്രാണൻ വീണ്ടെടുത്തുതന്ന വെങ്കിടനാരായണനാശാരി. അവന് ഉണ്ണിച്ചിരുത ഒന്നേ ഉള്ളൂ.. അത് കായംകുളത്തായാലും ദേവലോകത്തായാലും കൊടുത്തിരിക്കണം..'

രാജാവ് പടത്തലവനെ വിളിച്ചു.

"പടത്തലവൻ മാത്തൂർ പണിക്കരേ, കായംകുളത്തിനെതിരെ ഇതുവരെ യുദ്ധത്തിനല്ലേ പോയിട്ടുള്ളൂ. ഇനി അവിടത്തെ പടത്തലവനെ പിടിച്ചു കെട്ടിയോ കെട്ടിപിടിച്ചോ ഉണ്ണിച്ചിരുതയെ ചോദിക്ക്. തന്നില്ലെങ്കിൽ വാങ്ങിക്ക്.

20 പടയൊരുക്കം

കനത്ത കോപത്തോടെ രാജാവ് പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റ് അലറി.

"ഒരക്ഷരം മിണ്ടിപ്പോകരുത്."' പിന്നെ ചെല്ലപ്പനു നേരെ വിരൽചൂണ്ടി മാത്തൂർ പണിക്കരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു.

"ഒരു പെണ്ണിനു വേണ്ടി അമ്പലപ്പുഴയെ ഒറ്റിക്കൊടുത്ത ഇവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി ആനച്ചങ്ങലക്കിട്ട് കൊട്ടാരത്തിന്റെ തുറുങ്കിലടക്ക്. ഇന്നേക്ക് ഇരുപത്തൊന്നാം നാൾ ഇവന് വധശിക്ഷ. തലവെട്ടിയെടുത്ത് നാട്ടുചന്തയിൽ മൂന്ന് ദിവസം ചതിയക്കോലിൽ കുത്തി നിർത്ത്. നമ്മൾ വീരനെന്നും പെരുന്തച്ചനെന്നും പ്രകീർത്തിച്ച ഇവൻ രാജ്യത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുത്ത കഥ നാടു മുഴുവൻ അറിയട്ടെ."

ഞെട്ടിപ്പോയ ചെല്ലപ്പൻ ചൂണ്ടി നിന്ന തിരുവിരലിനു മുമ്പിൽ തൊഴുതു നിന്നു. വിറച്ചു.

രാജാവ് അവനെ കനത്ത ക്രോധത്തോടെ ഒന്നു നോക്കി.

മുന്നിൽ നിന്നും പോ.... എന്ന വിധം ആംഗ്യം കാട്ടി.

* * * * * * * *

അമ്പലപ്പുഴ കൊട്ടാരത്തിൽ കായകുളത്തുനിന്ന് ദൂത്‌വന്ന ഓലയും പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന പൊന്നുതമ്പുരാൻ ദേവനാരായണനും ഏതാണ്ട് ആ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. സത്യം മനസ്സിലാക്കാതെ ചെയ്തുപോയ അപരാധം ഓർത്ത് വ്യസനിച്ചു. പിന്നെ ഓല നെറ്റിയിൽ മുട്ടിച്ച് തൊഴുത് പ്രാർത്ഥനപോലെ പറഞ്ഞു.

"അമ്പലപ്പുഴത്തപ്പാ, കൃഷ്ണാ.., ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ കൂടിയായ നോം... എന്താ ചെയ്തത്.. "

തടവറയിൽ ചെല്ലപ്പൻ ജാലകത്തിനരികിൽ കാറ്റിനു മുഖംകൊടുത്ത് നിശ്ശബ്ദം ഇരുന്നു. തീരെ ക്ഷീണിതനാണ്. തെല്ലിട നേരം ഇരുന്നതും എന്തോ ഒരു ഉൾവിളിയെന്നവണ്ണം വാതിൽക്കലേക്ക് നോക്കി.

താഴെ വാതിൽക്കൽ അഴിയുംപിടിച്ച് രാജാവ് തന്നെയും നോക്കി നിൽക്കുന്നു.

24 തിരുദേവനാരായണനാമം

അമ്പരന്ന ചെല്ലപ്പൻ സാവകാശം താഴെ ഇറങ്ങി. അകത്തുകടന്ന തമ്പുരാനോട് എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ, പൊന്നുതമ്പുരാൻ..ന്ന് മന്ത്രിച്ച് വണങ്ങുന്നതും രാജാവ് ചെല്ലപ്പനെ പിടിച്ചു. പതിയെ മാറോടു അണച്ചു.

തെല്ലിട അങ്ങിനെ നിന്നു രാജാവ്.

പിന്നെ പിടിവിട്ട്, ശബ്ദം താഴ്ത്തി.

"നോം ഇത്തിരി നേരം ഇവിടെ ഇരിക്കട്ടെ..."

രാജാവ് ആ നിലത്ത് വൈക്കോലിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞു.

വിശ്വാസം വരാതെ ചെല്ലപ്പൻ മുന്നിലും.

നിശ്ശബ്ദം ക്ഷമ ചോദിക്കുകയാണ് രാജാവെന്ന് ചെല്ലപ്പന് മനസ്സിലായി.

ചുറ്റും നോക്കി തന്നോടെന്ന പോലെ രാജാവ് ചെല്ലപ്പനോട് ചോദിച്ചു.

"ഇതിനകത്തൊക്കെങ്ങനാ ജീവിക്കാൻ പറ്റുകാ...?"

ചെല്ലപ്പനും ചുറ്റും നോക്കി.

രാജാവ്, "തനിച്ചായിരുന്നല്ലേ ...?"

മറുപടിയില്ലെന്നറിയുംപോലെ രാജാവ് തുടർന്നു.

"ചിലനേരം കൊട്ടാരത്തില് നോമും തനിച്ചാണ്..."

വാക്കുകൾ പതറവേ രാജാവ് കയ്യിലെ ഓല ചെല്ലപ്പന് നൽകി.

ചെല്ലപ്പൻ അതിൽ നോക്കി. രാജാവ് തുടർന്നു.

"ഒറ്റ തലയും പോയില്ല. ഒറ്റ കതിരുപോലും കൊയ്തില്ല. ഇനി പടയൊന്നും വേണ്ടെന്ന്പറഞ്ഞാ കായങ്കുളം നമ്മോട് സന്ധി ചോദിക്കണേ. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനാ പട? ചുണ്ടനും ചുണ്ടനല്ലാത്തതും ഒക്കെ കായലിലൂടെ ഒഴുകി ഇനി വല്ല ആഘോഷങ്ങൾക്കോ യാത്രക്കോ ആവട്ടെ അല്ലേ..."

ചെല്ലപ്പന് ഉത്തരമൊന്നും കിട്ടിയില്ല.

രാജാവ് അവനെ തഴുകി.

"നിന്നെ നോം മനസ്സിലാക്കിയില്ല. എന്ത് പ്രായശ്ചിത്താ ചെയ്യണ്ടേ... ഇനിയുള്ള ജന്മം ആശാരിയായി ജനിച്ച് നീ അനുഭവിച്ചതെല്ലാം നോം അനുഭവിക്കട്ടേ..."

ചെല്ലപ്പൻ തൊഴുതു.

"വേണ്ട പൊന്നുതിരുമനസ്സേ..."

chapter 9.

THE WAR CRY

Nangeali, the outraged parrot shrieked again to a disbelieving king .....

"I tell you, Kayamkulam is building ഋ boats".

The King shouted,

"Aaravidey, … Commander Panicker and Carpenter Chellappan, ... on the double".

They rushed to his presence.

"How did Kayamkulam come to know the technique of ഋ building?" demanded the king.

"Because I told Unni-Chirutha" answered Chellappan innocently.

"What" screamed Commander Panicker unmindful of the presence of his sovereign. "When did you do this?"

"Oh, just when she was about to hit me" answered Chellappan.

Panicker, "What? …. when?"

"…the day the betrothal broke down"

"Where?"

" … at Commander Nair's …. while you were all busy fighting".

By now the King had collapsed into his throne.

"But … how could you do that?" shouted the dumbfounded Commander.

" …Oh, you see, lord … she was coming at me hammer and tongs. Spirited girl … no use trying to ward her off … next best thing I could do … give her what she wanted."

said Chellappan revealing a facet of his character even he had not known existed!

" … I told her how the ഋ is constructed. She got it immediately, … smart girl.

.... why, I even gifted her a scale model of the ഋ I had carried with me ...."

Panicker's eyes were ready to pop. The King's eyes were already pointed heavenwards.

Chellappan was astute enough to realize that the situation was rapidly heading south.

"… Oh! Please try to understand Sire; I forgot to tell you ….. the ഋ model was anyway my special gift to her. … she was so touched . She promised me that Kayamkulam shall keep its part of the bargain …"

ഋ - code word for Chundan

King and Commander did not know what to say.

"Sire, I give you my word ... there is no cause for alarm ….. Oh! Definitely not about their ഋ boats !!"

Commander Panicker could only stare at him open mouthed.

"Do not worry sire", assured Chellappan "Lord Commander, believe me; … I will myself be at your side … when their ഋs come in !"

The King could just about manage a royal mutter

"You are not going anywhere … Lock him up!!"

The month of *Dhanu* — with Aries on the ascendant.

On the sixth day of the month news came that Kayamkulam was launching an attack. On the seventh day their new ഋ fleet was on its way!

"There they come … the Kayamkulam ഋs"

Nangeali the parrot screeched.

It was a dispirited Commander Panicker who prepared to face the enemy with his vastly outnumbered ഋ boats.

Before he left for the battle, the Commander went to see Chellappan in prison. Kunjan was the only visitor allowed in and he was there comforting his disgraced friend.

One look at the Commander, … and Chellappan and Kunjan realized that it was Panicker who needed comforting.

"തകിട തകധിമി, തകിട തകധിമി". 7/8

Suddenly the house guards were surprised to hear dance steps in the cell. Peeping in, they saw their Commander being given dance lessons. With Kunjan rendering verses in rhythmic vanchi paattu — boat song, Chellappan was drumming and demonstrating some *padayani chuvadu* — martial parade steps, to Panicker. He mimicked first an elephant walking, then a damsel mincing ... and so on.

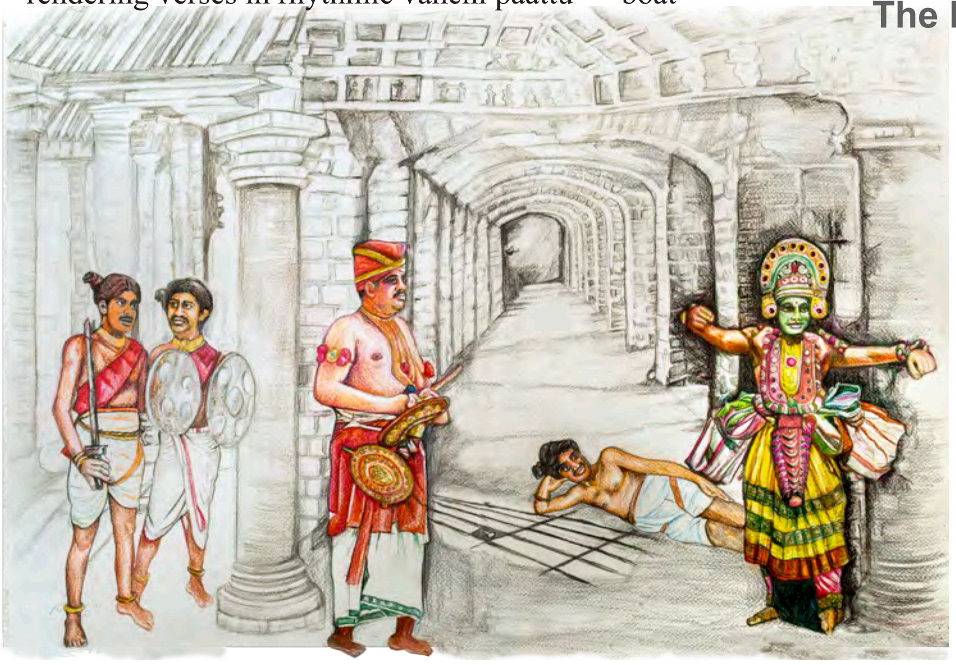

"തലപ്പൊക്കം, നടച്ചന്തം, തിടമ്പേറ്റും കൊമ്പനാന
അടിയൊരണുവിട തെറ്റിയാൽ, തകിട തരികിട
ധൃമിത തോം"

That was an elephant walk being demonstrated. Even with one misstep, a pachyderm shall fall.

"കടക്കണ്ണും, മുടിക്കെട്ടും, നെഞ്ചുലയ്ക്കും
കണ്മണിയാൾ
തലയിലൊരു കനമേറിയാൽ, തകിട തരികിട
ധൃമിത തോം".

That was a woman trotting. Her head swollen with pride, she topples over.

"അമരത്തും, അണിയത്തും, തുഴകുത്തും
'കുന്തരാണ്ടം'
പിഴയൊരിഴ തുഴ തല്ലിയാൽ തകിട തരികിട
ധൃമിത തോം".

That was the ഋ boat.

A wrong turn ... and it overturns!

In this dance step demonstrating a ഋboat capsize, Chellappan fell headlong towards Panicker ... to hit the ground .. barely missing the Commander's nose by a nose length. Realizing the joke, Panicker burst out laughing. Chellappan and Kunjan were gratified to see Panicker cheered up. But the soldiers were surprised see their Commander come out from the prison laughing. He laughed all the way to the battle front!

{To state a fact, it would not have been strange to see Commander Panicker taking a few martial dance steps. Mathoor Panicker, as he was known to his close acquaintances, is honored to this day as the choreographer of the famous Ambalapuzha *velakali* — a martial dance. Still, with the invasion coming, is this the appropriate time for entertainment? .... Panicker's soldiers wondered : - Ed}

The Battlefront. Daytime.

Ambalapuzha fleet reached the fork in the waterway, where river Pamba meets the Achankovil stream, and waited. The Kayamkulam fleet approached and slowed to a halt. While studying Panicker's battle formation, Commander Nair of Kayamkulam made sure there were no ambushes this time. And then he entered into a time-honored battle ritual with Panicker ... an abusive verbal combat ensued. This was an essential prelude to the physical confrontation.

{Conflicts may be day-to-day occurrences in human life. But getting into actual tussle is a serious matter ... since the consequence involves bloodletting. To trace the evolutionary origins of what is going to be narrated here as *prelude to the battle charge, we need first to look at how street dogs get into the business of canine melee.

Once they agree upon the bone of contention, the canine rivals will work up their fury with abuses (in their mother tongue) before two dogs can physically engage in teeth to teeth combat. Being primates and mammals, our conflicts also resemble this ritual .... but we take after our biological cousins, the chimpanzees, albeit with a higher degree of sophistication.

Down history, we find that the Normans rattled their sabers before the first slash. African warriors drummed up courage before the first spearing.

The Romans decurions promised great war booty to motivate their legions. Colonial cavalries screamed purpose-designed battle cries (Remember Cawnpore .... !) to work up courage before the charge. Coming to the Indian peoples, the war-wailing Rajput women in Punjab and the breast beating Theavar women in Tamilnadu are examples for arousing their warriors to battle frenzy.

In modern era, this onerous duty has been wholly taken over by the media. They discharge this through impassioned reality shows, acrimonious contests, hyper-charged panel discussions and provocative interviews. It's no joke to overcome one's own survival instinct. To venture into a kill-or-get-killed situation, it takes ample hysterics & histrionics.

Now, among the malayalee denominations of Keralam, this ritual before shedding the first blood was always conducted in the manner of man's best friend : - Ed}

*prelude to the battle charge (1) PLAY VIDEO

This exchange ideas and salutations went on for sometime between the contestants of Kayamkulam and Ambalapuzha with neither side becoming provoked enough to charge. That was when Commander Panicker of Ambalappuzha broke the stalemate with the ultimate malayalee insult! …… silent, but most effective!!

*prelude to the battle charge (2) PLAY VIDEO

At this shameful gesture by Panicker, an enraged Commander Nair charged forward with his fleet. But instead of confronting the enemy, Commander Panicker signaled his boats to retreat!

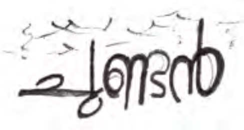

chapter 10. THE FINISH

Twenty ഋ boats charging forward was an awesome sight indeed!

No wonder, Commander Panicker shrieked in what sounded like parroting Nangeali

"There they come … the Kayamkulam ഋs"

Commander Panicker then shouted,

“Retreat, retreat …”

And all Ambalapuzha ഋs wheeled around and made quickly for home.

{Oh, Lord Krishna! ... such cowardice for a valiant war veteran! : - Ed}

Naturally, a chase ensued. Kayamkulam’s twenty ഋs bore down with victory cries on the gutless fleeing Ambalapuzha ഋs.

Both navies were going full ahead around the *Cheruthana* river bend. Then, on a signal from the lead boat, helmsmen of every Ambalapuzha ഋ plunged their long steering oars into the water as a pivot.

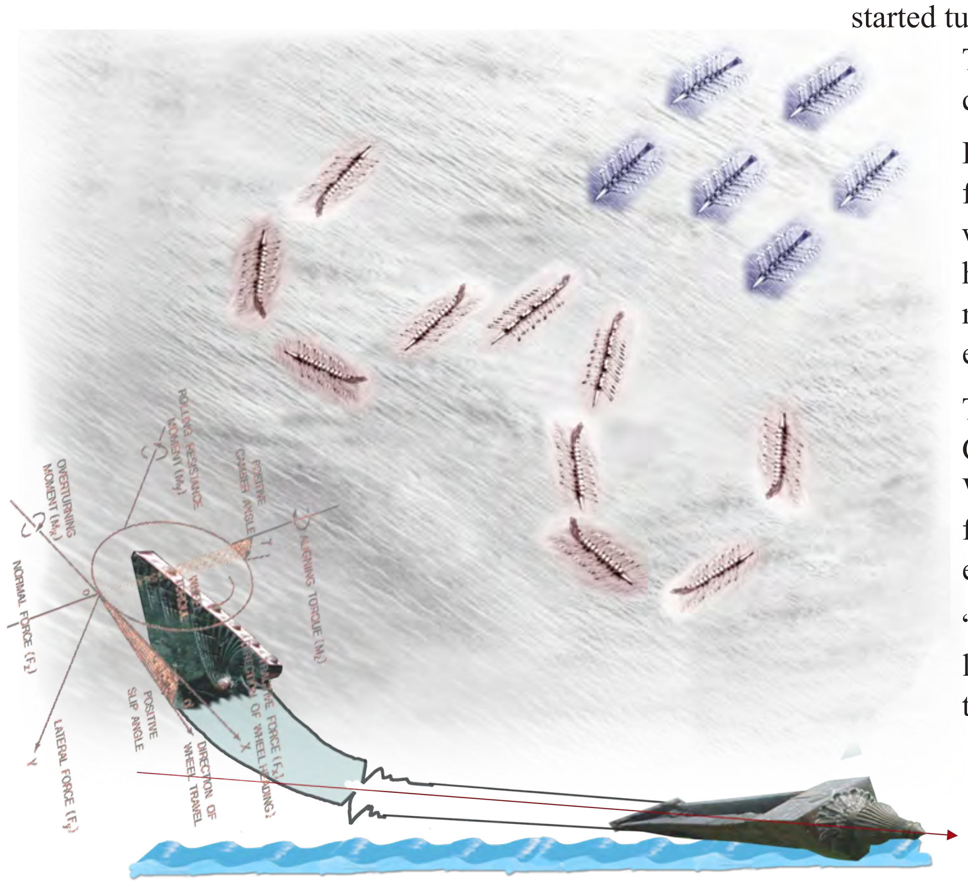

High above the water, hovering kingfishers were treated to a remarkable sight. Twelve ഋs were scribing semicircles of churning water. There go the prospects of a good lunch, the birds thought.

As the Ambalapuzha ഋs completed their U-turns* they were brought head-on to the oncoming Kayamkulam ഋboats.

{*This is a time-honored naval maneuver for bringing one's craft into combat position - broadside to broadside. This enables the soldiers to board the opponent's craft and effectively deploy weapons in a hand-to-hand fight. - Ed}

When they saw the Ambalapuzha ഋboats fan around ahead of them, still cruising at full speed, bewildered Kayamkulam helmsmen caught off-guard, started to execute the same maneuver. This was a disaster.

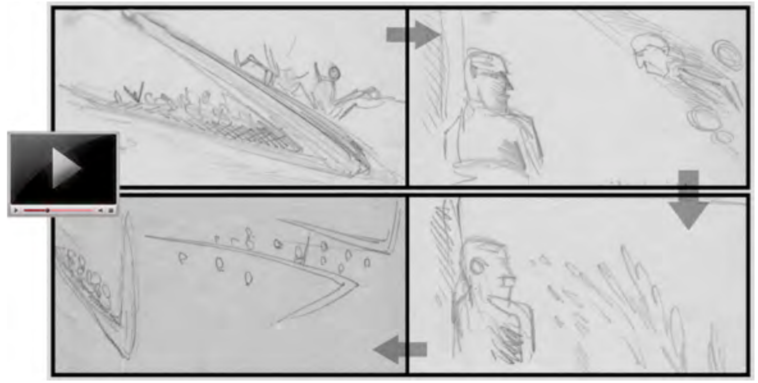

All of the twenty Kayamkulam ഋs started the pivoting turn. Only to realize that all ഋs are not created equal. Like misstepping elephants, ... like swollen headed women, ... one after the other, the twenty Kayamkulam ഋs started turning turtle.

Their heavy heads could not regain stability at the completion of the U-turn.

Leading the pack, it was Nair's boat that did the first U-turn. On completing the capsize it was Nair who first tumbled into the water … falling headlong towards Panicker .. barely missing his nose by a nose length .... and making an embarrassingly massive landing splash.

This action executed by the Kayamkulam Commander was followed by his faithful soldiers. Within seconds every combatant of Kayamkulam found himself in the water .. .. right in front of the enemy soldiers.

“Dhumm - Ss laa ..ssh !” ... “Dhumm - Ss laa ..ssh !” ... “Dhumm - Ss laa ..ssh !” (repeat 17 times more).

The tumult of twenty capsizing ഋs and their plunging occupants made the waters at Cheruthana river bend erupt and boil.

As the waves and the froth settled, Kayamkulam heads slowly started surfacing above the ripples. The first to emerge was Nair. Looking woefully at Panicker, he spat out a mouthful of water. Panicker once again burst out laughing. He was recalling Chellappan’s prison cell performance demonstrating a ഋboat capsize. Soon the laughter spread to the Ambalapuzha soldiers. The sight of hundreds of dripping, pathetic, sheepish faces looking up at them cranked up their laughter. As they tried to tried futilely to stifle* their laughter, they had to let go their weapons. Swords and shields started splashing into the water. Soon, convulsed with laughter, Ambalapuzha soldiers were falling overboard. At this strange sight, Kayamkulam soldiers, despite their watery plight, also had to laugh.

The laughing match between the two greatest navies of the era continued till sundown. Finally, Commander Panicker, one hand holding his aching belly, extended the other to help Commander Nair out of the water. This signaled an end to the **Battle of the Laughing Waters**.

{It was our poet Kunjan who later christened the Cheruthana river bend, where the battle took place, as 'Laughing Waters'. This is pure Malabar sarcasm. Linguistic scholars should not confuse this with a similar sounding Apache Red-Indian name: - Ed}

Since humor and laughter had found the solution to the longstanding acrimony between Ambalapuzha and Kayamkulam, it was now time for the strangest of bridal processions that has ever navigated the waters between Krishnapuram and Ambalapuzha . Strange, because here was a proud Commander Nair of Kayamkulam, making towards Commander Panicker of Ambalapuzha who had just now defeated him in the battle! Nair was bringing the bride from Kayamkulam for the Royal carpenter of Ambalapuzha.

{I have heard a saying which I quote here in manglish *"angaadiyil thottathinu ammayodu …"*. I have a feeling that this invented pride, as exhibited by Commander Nair above, characterizes yet another psyche, defying logic, unique to the malayalees. The dichotomy of pride masking their shame : - other Ed}

{And I have a feeling that the above character signing himself as "other Ed" is a racist who holds grudge against all Mallus. I have been carefully analyzing his comments. If you had lost out on a job stint in Dubai against a Mallu, just shut up man! : - Ed}

It was a wedding such as the temple town Ambalapuzha had never seen before and would not, for some time to come. The warmest of weddings was that between Chellappan and Unni-Chirutha. Royal representatives from both kingdoms were present. Both the kings had sent their ‘royal staffs’ through special staff bearers. Starting with unniappam, the sumptuous wedding feast worked its way through thirty-two exquisitely prepared malayalee delicacies rounded off by Ambalapuzha paal-payasam. Kunjan Nambiar*, officiated as master of ceremonies, and with his not inconsiderable sense of extempore humor, regaled the guests.

.... box

* an academic note on Kunjan Nambiar, the favorite poet of keralites.

box ....

The guests were smiling, the hosts were content, the groom looked dignified, the bride looked coy enough (for a kalari Chekava pennu — warrior girl; that is).

All was fine till the topic of discussion, alas, once again came to the contentious issue - the ഋ !

Kunjan was extolling the bride for her patriotism and her loyalty to her man; a mutually conflicting predicament that she handled with adroit diplomacy. Kunjan showered praises on the bridegroom for his love for his bride and the unique presence of mind he displayed when he withheld the crucial design secret of the Ambalapuzha ഋ; whatever it was.

Even as he crooned his paeans of praise, a question suddenly popped into Kunjan’s mind. How did Chellappan manage to withhold that secret?

"Eda, Chellappa … how did you manage that" he asked him in mid-thullal-step, oblivious of a performer's primary duty towards his audience.

“Oo … athu pinney ... enthu parayaan ?” scratching his head and thereby losing the recently groomed dignity, yet displaying disarming innocence, the bridegroom stuttered “No, really; ... I didn't withhold anything. I think it's the old saying come true … 'Kayamkulam women are swollen-headed’ … the boats she made came out just as top heavy as she is!”

As laughter erupted all around, the coy bride turned into the furious martial artist. Ripping out a banana tree from the *pandal alangaaram* — stage decorations, she started chasing the bridegroom. She kept whacking at him with the leafy trunk as he ran through the crowd seeking cover. Most of the blows landed on the royal guests who came to his rescue.

To be fair to the groom, it is to be recorded here that, as he went, Chellappan shouted out warning everybody to get out of the way.

"Make way, make way! …. Watch out … she's a spirited girl, my woman … make way. Let her vent her fury out … let's wait it out!"

Chellappan knew well enough that it was futile to try to calm her down. One had to wait for this storm to blow over. Our story ends here with the bridal chase at full speed.